

1. JONCTIUNEA

Cel mai mult îmi place să fac joncțiunea cu grupul de montaniarzi, undeva, în creierul munților, la o dată și ora stabilită. Nu știu cum se face, dar mereu reușim să ne întâlnim exact așa cum ne-am propus, chiar dacă asta presupune să circuli cu trenuri întârziate, cu autobuze suspendate și să te bazezi pe autostop.

La fel s-a întâmplat cu concediul din '88. Grupirul a plecat de vineri după-masă, cu gândul să traverseze multele Țarcu și să coboare prin Șaua Iepii, dar eu n-aveam cum să-mi iau concediul decât de luni. Nici Anca n-a putut pleca de vineri, așa că am stabilit să plecăm duminică și ne-am dat întâlnire la barajul de la Râul Mare. La această decizie a contribuit și dorința părinților Ancăi, Vera și Iordan, să petreacă o noapte în munți, alături de noi... Se nimerea ca duminica respectivă să circule mașinile cu număr cu soț, așa că trebuia profitat de coincidență: Dacia lor avea chiar număr cu soț!

Era vineri după-masă, aproape toți colegii plecaseră, doar eu și schimbul II am rămas să terminăm salariile. Treaba mergea ca pe roate, curentul nu se întrerupea și frecvența era stabilă la 49,5 Hz, temperatura în sala calculatoarelor era de 21 grade, conform stasului. Mă gândeam că în ritmul ăsta aș fi putut termina treaba chiar astăzi, dar depindeam de alții, așa că va trebui să vin la lucru și mâine...

Pentru a nu avea parte de oaspeți nedorți, m-am dus să închid ușa principală. În drum spre ușa aud telefonul sunând de zor în biroul Ușei. Intru să văd cine e și ce vrea.

- Oficiul de calcul, Florea, mă prezint eu.
- Dă-mi-o pe Nevrincean!

Nu era nevoie de nici o prezentare. Era directorul Marcus în persoană!

- A plecat pentru că mâine are sâmbăta liberă și azi are zi scurtă, răspund eu liniștit.
- Bine, răspunde bossul fără a-și ascunde nemulțumirea.

În sfârșit reușesc să închid ușa. Când mă-ntorc, același telefon tulbură liniștea.

- Oficiul de calcul, Florea, mă prezint din nou.
- Vino la mine imediat! Sună ordinul bossului rostit pe un ton care lăsa să se

înțeleagă o mare supărare.

În drum spre direcțiune încerc să-mi dau seama ce vrea de la noi și mai ales ce vrea de la mine. Îmi era clar că ceva l-a deranjat foarte serios. Nu știam de nici o problemă de întârziere, indisciplină, dimpotrivă, în ziua aceea totul mergea strună...! Ce l-o fi apucat la ora asta?

Intru la secretariat. Nici urmă de secretară, în schimb ușa directorului larg deschisă iar la birou ședea impozant însuși tov. director Arke Marcus.

- Florea, hai aici! dispune el, apoi continuă fără nici o altă introducere: mă, voi sunteți tâmpiți la cap?! Ce-i cu, cu, cu... porcăria asta? se răstește el, împingând în raza mea vizuală o coală ministerială.

- Aaa, asta-i cerea tovarășei Csernat. Da, știu de ea, am răspuns eu evaziv.
- Știi, mă, dar cum dracu' ai putut semna așa ceva?!

- De ce să n-o semnez?! Fapta ei a fost amnestiată și prin urmare i-am semnat cererea de a face o vizită în câteva țări socialiste. Nu văd care-i problema.

- Tu ești prost sau o faci pe prostul?! Și ce dacă a fost amnestiată? N-are ce să capete nici un pașaport, m-ai auzit?! Amnestia e una, asta e alta! Toțiăștia care ați semnat aici sunteți niște proști, niște tâmpiți!

Am început să mă simt mai bine în acel cerc select: partidul, sindicatul, și eu, șeful lui Gyongy. Unul mai prost ca altul!

- Tov. director, eu am semnat din punct de vedere profesional. Nu am absolut nimic să-i reproșez și prin urmare n-am nici un motiv să-i resping cererea. Cu atât mai mult cu cât partidul și sindicatul au aprobat-o înaintea mea. Nefiind membru de partid, cum mă puteam pronunța împotriva, contra partidului?

Marcus nu era omul care să cedeze așa ușor. Pufnind din nări mi-a dat de înțeles că toțiăștia am căzut în dizgrația lui pentru totdeauna și mi-a zis să dispar urgent de acolo. Ceea ce am și făcut, cu cea mai mare plăcere...

În drum spre birou mă gândeam ce fain este de Grupir... Sigur sunt deja în drum spre telescaun... Peste o oră vor ajunge... Ce bine era dacă eram și eu cu ei. Scăpăm de tot stresul ăsta cu cererea. Într-un fel, recunosc, n-a fost frumos să bag colegele în față – partidul și sindicatul - dar chiar semnaseră înaintea mea. Și apoi, eu aș fi semnat oricum. Cu atât mai mult cu cât, fiind condamnată la locul de muncă, eu am fost pus să mă ocup de „recuperarea” ei pentru societate. Păi dacă nu semnăm, rezulta că nu mi-am făcut treaba, nu? Ori eu zic că mi-am făcut-o, am „recuperat” o „frontieristă” care s-a integrat foarte bine în colectiv, care era foarte capabilă, harnică, numai superlative!

Am intrat în biroul Ușei și mi-am scris demisia. Apoi am atașat un petec de hârtie pe care i-am scris: „Faci ce vrei cu ea”.

Am încuiat toate ușile și mi-am văzut de treabă.

Pe la ora cinci după-masa mi-am terminat treaba și am luat-o spre casă. Nu aveam de ce să mă grăbesc acasă așa că am luat-o pe jos, înspre Județean. Era un început de toamnă foarte plăcut care mi-a amintit de expediția din toamnă lui '82, când am fost două săptămâni prin munți începând cu Muntele Mic, Țarcu, Retezat, Valea Cernei, având parte doar două zile de ploaie: prima și a zecea. În rest o vreme splendidă, așa cum se cuvine să fie în luna septembrie..

Acum traseul era asemănător iar premisele erau favorabile ca și anul acesta să avem parte de timp frumos.

Ajuns acasă, mi-am pregătit rucsacul, mi-am făcut și o listă cu ceea ce trebuie să mai cumpăr, ce trebuie să rezolv sâmbătă. Între timp se înserase și privirea mi-a fost atrasă de ultimele raze ale soarelui care se strecurau până la înălțimea etajului 10, unde locuiam. Și iarăși gândul mi-a zburat la Grupir... probabil că și ei se bucură de același spectacol grandios pe care îl oferă soarele la asfințit. Evident, la munte este altfel, dar nici etajul 10 nu e chiar la nivelul mării...!

Ziua de sâmbătă a trecut conform planului: totul a mers ca uns, la prânz am predat ultimele liste către contabile, apoi mi-am luat rămas bun de la colegi și am plecat să-mi

rezolv ultimele probleme, să mai cumpăr ce trecusem pe listă și în sfârșit să strâng șnurul rucsacului...

Pe la ora șapte seara lucrul ăsta s-a și întâmplat și ca să nu am surprize, l-am dus în seara aceea la Anca. Mâncarea perisabilă am pus-o în frigider, apoi am ajutat-o pe Anca să-și facă bagajul, să nu ia lucruri inutile dar în schimb să-și ia și haine groase, că nu se știe niciodată. Mai bine la cari degeaba decât să-ți lipsească!

Apoi am stabilit traseul pe unde s-o luăm. De fapt era foarte clar de la început, mama Ancăi fiind de la Băcia, o localitate de la poalele Retezatului, deci cunoștea foarte bine drumul. Până la punctul terminus situat dincolo de barajul care se construia pe Râul Mare, nu fusese însă niciodată, drumul acela fiind făcut special pentru construirea barajului. Acolo era prevăzut să ne întâlnim cu Grupirul. Oare vor ajunge? Oare pe unde or fi la ora asta? Conform graficului ar fi trebuit să fie trecuți de Țarcu, undeva către Șaua Baicului. Depinde cât de bine au mers, cum a fost vremea... Ce mult ne-am fi dorit să fim cu ei, la șaua Baicului. Oare mai sunt acolo câinii cu care ne-am împrietenit în urmă cu vreo 5 ani? Dar caii care sunt lăsați liberi pe culmile înierbate ale Țarcului? Aproape de fiecare dată când treceam pe acolo întâlneam herghelii cu zeci de cai ce păreau a fi ai nimănui. Era ca în Vestul Sălbatic și de fiecare dată mă bătea gândul să-mi aleg dintre cai un mijloc de locomoție gratis!

Deși plecarea a fost fixată pentru duminică dimineața la ora 10, pe la ora 9 am și ajuns la Anca. Mai întâi am pus în portbagaj o ladă cu bere, apoi cei doi rucsaci, o sacoșă a părinților Ancăi, potolul din frigider iar la urmă un vălău uriaș cu salată „orientată” făcută de mama Ancăi, știut fiind faptul că asta era mâncarea preferată a Grupirului. Doamna Răitaru a vrut neapărat să le fac o surpriză plăcută și a și reușit!

Chiar înainte de ora fixată pentru plecare am dirijat ieșire mașinii din curte, la volan fiind mama Ancăi.

Din cauza bolii de care suferea, mașina era foarte rar folosită, mai ales că nici Anca, nici tatăl ei, nu aveau permis de conducere. Urmarea era faptul că aveau câteva canistre cu benzină ca rezervă, o adevărată bogăție în acele vremuri când puteai face doar un plin pe lună! Și asta după ce stăteai o zi întreagă la coadă!

Drumul până la barajul de la Râul Mare a decurs fără nici un incident. Pe la Belinț am îndesat și două lubenițe mari, care speram să mai fie bune la aceea data. Am mai oprit pe undeva pentru spritz-pause, apoi am cotit spre Gura Zlata. Pe la ora 16 trecuserăm peste baraj parcând mașina... în fundul lacului de acumulare! Numai că pe atunci lacul încă nu exista, barajul ajungând abia la jumătatea înălțimii finale.

Grupirul încă nu sosise, ceea ce era de așteptat. Loc pentru corturi era destul, dar am profitat de ocazia că am ajuns primii ca să alegem cel mai bun loc dintre toate. Ceea ce este foarte dificil fiindcă atunci când ai atâta teren la dispoziție, peste tot găsești nod în papură: ba că-i o piatră, ba vreo balegă, ba e prea înclinat, ba e prea drept, ba că-i umed, ba că-i prea uscat. Pe când dacă e plin de corturi gata instalate, e mai simplu: te mulțumești cu orice petec de teren.

Instalarea cortului nu a durat mai mult de un sfert de oră. Părinții Ancăi au rămas

acolo, depărtându-se atât cât să adune niște lemne de foc, iar Anca și cu mine am plecat în întâmpinarea Grupirului.

Am mai fost de câteva ori pe acolo, dar acum am avut parte de o surpriză: vechiul drum urma să fie înghițit de ape, așa că acum se mergea pe un drum nou, situat la cota finală a barajului, ceea ce însemna un urcuș destul de lung și abrupt. Fără bagaje a fost însă floare la ureche. Mă întrebam dacă nu cumva Grupirul va coborâ până la drumul de jos, caz în care vor avea o problemă fiindcă acesta era deja parțial inundat.

După ce am urcat, am aruncat o privire către tabăra cu un singur cort. Ce frumos se vedeau lemnele pe care Răitarii le adunau! Ce frumos se va vedea focul nostru de tabără la noapte! Păcat că nu-l va admira nimeni!

Ne-am urmat calea pe drumul cel nou, care continua să urce destul de serios, șerpuiind de-a lungul muntelui, traversând mici cursuri de apă care au fost captate și dirijate spre lac. Din când în când, la unuuu, doooi, trei! strigam „Heeeei, lop-lop!”, apoi ciuleam urechile ca să recepționăm un eventual răspuns. Recepționam însă doar ecoul heiloplopului nostru!

Să tot fi mers vreo oră... Aproape că am răgușit strigând așa că am luat o pauză. Nu știam ce să facem, să ne oprim și să-i așteptăm, să ne întoarcem sau să mergem mai departe. Dar dacă s-a întâmplat ceva și ăștia nu mai ajung astăzi? Ce bun ar fi fost un celular, dar pe vremea aceea astea erau SF-uri. Sau agevepeseuri... Și poate că nici celularele nu ne-ar fi folosit fiindcă prin coclauri sigur eram în zona de 5%...

Deodată, când ne așteptam mai puțin, iată că de după colț apare un cap roșcat! Ciudat, de obicei când văd un cap roșcat mă trezesc dar acum nu s-a întâmplat asta. Nici capul roșcat nu-i al soldatului din aceea noapte de pomină de la Oravița, ăsta-i chiar Gușteru'!

- Heeeeeeeeeei, lop-lop!

Gușteru' părea să nu ne bage în seamă, dar s-a întors cu fața spre direcția din care a venit și a zis:

- Grupați-vă, mă, că a venit familia prezidențială!

În 30 de secunde s-au adunat toți în jurul nostru. Ce fain! Iarăși a reușit joncțiunea în creierul munților!

Dacă tot am făcut atâta drum, măcar să nu-l fi făcut degeaba. Eu m-am ales cu rucsacul cel mai greu, al lui Mișu, Anca s-a ales și ea cu un rucsac. Mișu l-a luat pe al lui Mircea, care l-a luat pe al lui frate-său, Gușteru' a luat rucsacul lui Horsti și uite-așa fiecare avea un rucsac ceva mai ușor în spinare. La fel s-a întâmplat și cu gagicile... Cei din „grupa mică” au rămas fără rucsaci dar au primit sarcina să care ceva lemne care acolo se găseau din plin.

Povestindu-ne aventurile trăite prin Muntele Mic și Țarcu unde a turnat cu găleata de-au fost nevoiți să scoată apa din corturi cu cănila, drumul a părut mai scurt decât la urcare. Curând am văzut mașina, cortul nostru, lemnele de foc, părinții Ancăi bucurându-se de ultimele raze ale soarelui blând.

Când am ajuns la tabără am constatat că în apropiere s-au mai instalat două corturi. Tatăl Ancăi pusese ladă de bere la rece, într-una din apele care se întâlneau acolo, dar

berea n-a apucat să stea prea mult la răcit, pentru că Grupirul era însetat rău de tot!

După ce toate corturile au fost instalate, am scos la iveală văilingul cu salata „orientată” care a fost primită cu urale și mulțumiri celor ce au făcut-o. După ce am mâncat bine și am golit toate berile, am încins un foc de tabără în jurul căruia au venit și vecinii noștri. Vecini este un fel de a zice, că erau tocmai din RDG. Veniseră de o lună și aveau de gând să mai stea până la sfârșitul lunii. S-au mirat câte bagaje avem pentru doar două săptămâni, în vreme ce ei pentru două luni aveau fiecare un rucsac de 16-18 kg. Asta în timp ce al meu cântărise la plecare 27,5 kg! Cu lopățica de infanterie cu tot!

2. Captivi în munți

Oboseala celor care au traversat masivul Țarcu și-a cerut tributul: mai devreme ca alte dăți, ne-am pregătit de culcare. Anca a dormit în cort cu părinții, eu am fost găzduit de Giuca, deși mă bătuse gândul să mă culcușesc pe lângă vatra focului, încă plină de jar. Dar am renunțat fiindcă apropierea apei făcea ca umezeala să fie foarte mare și chiar mai răcoare decât mă așteptam.

Dimineața ne-a găsit odihniți și dornici de a da piept cu Retezatul. Am strâns tabăra, ne-am luat rămas bun de la părinții Ancăi, care nu s-au grăbit să plece fiindcă timpul frumos i-a ademenit la câteva ore de plajă.

Am început un urcuș greu care, ca orice urcuș care se respectă, părea interminabil. Rucsacul încărcat fără milă mă trăgea în jos, însă dorința de a ajunge în creierul munților îmi dădea un imbold care mă propulsa în sus, iar din lupta acestor două forțe, picioarele trăgeau toate ponoasele. Dar asta e soarta lor, să facă ce le dictează creierul, cât de mic și prost o fi!

Drumul urca prin pădure și din nou am apreciat acest fapt, pentru că măcar de razele dogorâtoare ale soarelui eram feriți. Din când în când mai străbăteam câte o porțiune despădurită și atunci ne puteam bucura de o priveliște splendidă: la sute de metri sub noi se vedea locul de tabără, mașina și două mogâldețe ce erau cu siguranță părinții Ancăi, iar în depărtare se vedeau munți și văi străbătute de râuri repezi.

După vreo patru ore de la plecare am ieșit la golul alpin. De aici am spus adio urcușului, drumul fiind de acum mult mai plăcut. Un vânt destul de insistent asigura o temperatură acceptabilă, se simțea însă că am trecut de 1500 de metri și ne apropiam de 2000. După vreo oră de mers ne-am întâlnit cu drumul care vine dinspre Gura Zlata, prilej cu care mi-am amintit de precedenta trecere prin acele locuri, când am urcat cu Johnny de la Gura Zlata, după ce am traversat Țarcu, la fel ca și Grupirul. De fapt, de acum încolo, traseul nostru va urma în mare parte traseul pe care l-am făcut cu Johnny.

Am ajuns la o stână, părăsită la aceea dată. Se știe că ciobanii coboară cu oile încă de prin august, așa încât era normal să găsim stâna nelocuită. Am găsit totuși ceva: un bun adăpost împotriva vântului care devenise de-a dreptul obraznic: simțind că îl consideram prieten fiindcă răcorea atmosfera în mod plăcut, vântul și-a cam luat lumea-n cap, ca un

copil răsfățat.

După ce am potolit bine ne-am luat rucsacii în spinare, iar cei care au avut norocul să care mâncare perisabile sau apă, s-au bucurat de reducerea greutateii rucsacului cu câteva sute de grame!

Când am ieșit din stână ne-am trezit într-o altă lume. Nori grei și amenințători s-au adunat deasupra capetelor noastre, nori pe care vântul, în loc să-i răsfire, parcă-i învrăjbea unul împotriva altuia, stârnindu-le furia pe care din clipă în clipă ne așteptam s-o reverse împotriva noastră. Inutil să spun că același vânt, frate cu vântul ce se opune bicicliștilor suflând mereu din față, ne îngreuna înaintarea împingându-ne cu tărie înapoi. Rând pe rând am fost nevoiți să ne îmbrăcăm pentru a ne proteja împotriva aerului din ce în ce mai rece. Din prevedere și prietenie,ăștia mai cu experiența muntelui am avut grijă să înlocuim greutatea hainelor scoase din rucsac cu câte un bolovan pe măsură, asta pentru ca purtătorul rucsacului să nu fie luat pe sus de vânt!

Înaintam din ce în ce mai greu, dar înaintam. Cu fiecare stâlp întâlnit, distanța până la lacul Zănoaga scădea. Să fi avut încă jumătate de oră de mers (în condiții normale), când iată că întâlnim doi ciobani. Veniseră să recupereze niște lucruri lăsate la stână când au coborât cu oile. Am schimbat câteva vorbe cu ei, iar la despărțire unul din ei, în loc de "drum bun" ne-a zis:

- Gata toamna, de mâine vine iarna!

Tentația de a nu ține seama de pronosticul ciobanului era mare dar tot atât de adevărat era că feelingul lui, bazat pe experiența multor ani petrecuți pe munte nu trebuia ignorat. Dar indiferent dacă avea sau nu dreptate, noi trebuia să ajungem la Zănoaga!

În cele din urmă am ajuns. Lacul era la vreo 50 de metri sub noi, într-o uriașă căldare. O potecă îngustă cobora repejor prin jnepeniș, apoi înconjura lacul căutând apoi o breșă prin care să iasă din căldare, pe partea opusă, înspre Tăul Porții, dar despre drumul acesta e prea devreme să povestesc...

În apropierea lacului, printre jnepeni, am găsit suficiente locuri de cort, bineînțeles fără a face prea multe nazuri, deși fiecare a avut impresia că "ăilalți" au nimerit mai bine decât "noi". Cel mai important era că jnepenii mai atenuau tăria vântului, care însă nu se dădea așa de ușor bătut, zguduindu-ne corturile din toate părțile, deși le-am ancorat după toate regulile artei, cu speranța că nu vor fi luate pe sus.

După ce ne-am asigurat adăpostul pentru noaptea aceea, am adunat niște jnepeni uscați, am încins un foc discret, am potolit și ne-am mai încălzit nu numai la foc ci și cu ceva vaso-dilatante. Așa că, încet-încet am uitat de vânt (cred că în cele din urmă acesta s-a recunoscut învins), limbile ni s-au dezlegat, mai ales după ce am deschis punga cu bancuri. Apoi Gheo a început să-și facă numărul cântându-ne isprăvile "Magistrului Brebenel" iar Horsti ne-a încântat imitându-l pe regretatul Toma Caragiu cu ale sale scheciuri memorabile.

Deodată, chiar lângă noi a căzut o scândură. Cel puțin asta a fost senzația noastră. Odată cu căderea scândurii am observat însă că Giuca dispăruse de la locul său și așa ne-am dat seama că scândura căzută era chiar el. Bazându-se pe o poziție foarte stabilă

asigurată de mai mulți bolovani care-l înconjurau, se pare că sticla de tărie a poposit între buzele lui Giuca mai mult decât ar fi fost cazul și, la un moment dat, legea gravitației l-a sancționat în timp ce încerca să urce pe bolovani care îi asigurau stabilitatea.

După ce ne-am asigurat că îngerul său păzitor a fost pe fază și nu a pățit nimic, l-am trimis la culcare și fiindcă se făcuse destul de târziu, am făcut același lucru pentru că a doua zi aveam de făcut un traseu pe cât de spectaculos pe atât de dificil.

Noaptea a trecut fără incidente; vântul ne-a lăsat să dormim liniștiți iar zorii ne-au găsit pe toți în țara viselor unde am întârziat până când nu știu care deștept a început să scuture de corturi și să strige să-i dau lopățica de infanterie să dezăpezească cortul! De fapt știu că deșteptul era Horsti, cel care n-a pierdut niciun prilej să se distreze pe seama lopățicii mele de infanterist. L-aș fi lăsat să cerșească de mai multe ori lopățica, să se învețe minte altă dată, dar eram și eu curios să văd dacă grăiește adevărul. Am scos capul din cort și am rămas cu gura căscată: cât vedeai cu ochii, totul era alb, jnepenii erau încărcăți de zăpadă ca și brazii din pozele cu cizmarul și academiciana plimbându-se prin nu știu ce "rezervație prezidențială".

Am spus "cât vedeai cu ochii"? Prea departe nu vedeai pentru că o păclă deasă a pus stăpânire pe căldare așa că vizibilitatea era limitată la câțiva metri. Colac peste pupăză, continua să ningă cu fulgi mici pe care vântul, destul de domol, îi transporta pe traiectorii dintre cele mai ciudate care de cele mai multe ori se terminau în ochii celui ce îndrăznea să stea pe afară.

După ce Horsti și-a dezgropat cortul, eu m-am gândit că ar fi mai bine să-l acopăr pe al nostru cu zăpadă, în felul ăsta, vântul care avea trecere liberă pe sub tendă, era ținut la respect. A trebuit să stau la coadă până mi-a venit rândul la lopățică, bucurându-mă de nenumărate laude pentru inspirația de a o aduce... Laude meritate de altfel, dar eram sigur că toți voiau să profite de situație pentru a se pune bine cu tovarășul președinte!

În sfârșit, lopățica și-a găsit odihna sub tendă, eu am revenit în cort și mă întrebam ce naiba e de făcut. Am convocat sfatul bătrânilor și am încins o sesiune de comunicări la distanță, fiecare spunându-și părerea de la adăpostul cortului. Prea multe păreri n-au fost așa că a fost ușor să ajungem la consens: vom rămâne pe loc până se va îndreapta vremea. Mai aprige au fost discuțiile legate de felul în care ne vom omorâ timpul până a doua zi (fiindcă în sinea noastră nici nu ne-am gândit că vremea asta poate ține mai mult de a doua zi).

În cele din urmă, am reluat spectacolul artistic din seara precedentă, bineînțeles cu repertoriul schimbat și normal, fiecare din cortul său! În felul acesta ne-a prins vremea prânzului... Dinspre unul dintre corturi se simțea miros de papa bun făcut la primus. În scurt timp am fost chemați să venim cu castroanele să ne luăm porția, e drept destul de modestă, dar gestul lui Mișu și al Lenuței care s-au pus pe gătit în condițiile date era deosebit. Mâncarea caldă ne-a prins tare bine iar siesta care a urmat a fost încununată cu un somn dulce, odihnitor...

Pe la ora patru: cioc-cioc-cioc!

- E cineva acasă?

- Este, cum să nu! Dar cine întreabă?
- Uite am venit cu Giuca să facem o cruce, se aude vocea lui Nicu.
- Bună idee, haideți înăuntru! Dar nu uitați să vă descălțați și să puneți bocancii sub tendă!

În timp ce intrau, am văzut că ceața se mai risipise, în schimb continua să ningă viscolit. Vântul se întetise, nu chiar ca în ajun, dar sufla destul de tare, în rafale.

Era cam înghesuală în cort, dar jocul de cărți ne-a abătut gândurile de la vremea de afară. De ciudă că nu ne pasă de el, vântul s-a întetit mai vartos încât le-am mulțumit oaspeților pentru prezență, în lipsa lor cortul și-ar fi luat cu siguranță zborul!

Cina am servit-o în tot corturi, cu ce avea fiecare în tristă, și slavă domnului, aveam destule! Nimeni n-a mai avut chef să facă naveta între corturi pentru un blid de zeamă sau macaroane, oricât erau ele de calde. Mai devreme decât de obicei ne-am culcat întrebându-ne ce surprize ne va rezerva ziua de mâine.

Și, într-adevăr, dimineața ne-a rezervat o surpriză plăcută. Deși a nins toată noaptea, zorii zilei ne-au întâmpinat cu un cer senin din înălțimea cărui strălucea un soare orbitor, prevăzut însă cu niște dinți foarte ascuțiți. Am ieșit cu toții din corturi să ne bucurăm de priveliștea deosebită a lacului în care se reflectau crestele înzăpezite ca într-o imensă oglindă. Vizibilitatea era foarte bună, vedeam traseul pe care ar fi trebuit să-l urmărim dar nu eram hotărâți s-o luăm încolo. Zăpada era destul de mare, erau porțiuni în care viscolul a troienit ridicând obstacole neașteptate. Am ținut iar sfat și am stabilit că cel mai bine ar fi să coborâm la Gura Zlata, să ne refacem forțele și să stabilim acolo care va fi continuarea excursiei.

Însă nici drumul spre Gura Zlata nu e sigur că e practicabil. Pentru a nu avea surpriza să constatăm că pe platou e mai rău decât între jnepenii noștri, am format o trupă de comando care s-a dus în recunoaștere. Am urcat ușor din căldare până pe platou, apoi am ochit primii stâlpi cu indicatoare și ne-am croit drum prin zăpada proaspătă. Atunci ne-am dat seama că ne lipsesc ochelarii de soare. Razele soarelui se reflectau din imensitatea albă înfigându-se în ochii noștri, sfredelindu-i. Mergeam privind printre gene, așa cum ne-a sfătuit domn' doctor! În sfârșit un sfat competent care nu se baza pe cărbune medicinal! Cred că e inutil să precizez că nu erau pacienți printre noi...

Am mers așa până la răscrucea de unde drumul coboară la Gura Zlata. Poteca intra imediat în pădure iar la adăpostul acesteia, drumul părea destul de sigur. Acestea fiind conform așteptărilor și speranțelor noastre, am revenit la tabără, unde am fost întâmpinați cu mâncare caldă și tot felul de bunătățuri pe care gagicile s-au întrecut să le facă, în lipsa altei ocupații.

Expediția de recunoaștere durase însă câteva ore; era clar că nu puteam pleca în aceeași zi, dar ținând seama că vremea părea să-și revină la normal n-am considerat o tragedie să mai petrecem o noapte între jnepeni. Bună dispoziție a pus stăpânire pe Grupir așa că am întâmpinat seara trebăluind în jurul corturilor, încingând un foc la care să ne încălzim dar să ne și uscăm hainele, căci rezervele uscate erau din ce în ce mai puține. Am stabilit să ne trezim cât mai devreme astfel încât să pornim cel târziu la ora nouă. De aceea

am pregătit sandviciuri pe care să la ingurgităm la prima oră, ca să nu mai pierdem timpul dimineața cu astfel de fleacuri.

Mișu și Horsti zâmbind cu satisfacție

A mai trecut o noapte în mijlocul zăpezilor... Când m-am trezit am scos capul din cort pentru a mă bucura de peisajul care m-a răsfățat în ajun. Dar l-am tras repede înauntru trăgând fermoarul după mine.

- Ce s-a întâmplat, m-a întrebat Anca?

- Afară-i sfârșitul lumii, de o sută de ori mai rău decât alaltăieri! Ninge și vântul suflă în draci, e frig, ceață, nu vezi la doi pași!

Știindu-mă cât sunt de serios, Anca a vrut să se încredințeze cu ochii ei. Din păcate, sunt serios tocmai când ți-ai dori mai puțin...

- Și acum ce facem? întrebă Anca.

- Și acum ce facem? strig eu în gura mare, fiind convins că în felul acesta îi voi trezi pe toți.

- Facem ce am stabilit ieri, răspunde hotărât șeful! Mergem pe unde am fost ieri și coborâm la Gura Zlata!

Din nou n-a fost greu să ajungem la consens. Am stabilit ca până la ora nouă fix să împachetăm tot ce avem în cort, să băgăm boarfele în rucsaci, astfel încât să nu ne rămână decât demontarea corturilor și să plecăm cât mai repede fără a sta inutil prin viscol. Organizare de nota zece, sau "Erste Klasse", vorba lui Horsti.

Cu organizarea am stat bine, chiar foarte bine. Deși am detestat mereu să-mi strâng

boarfele în cort, de data asta n-am avut încotro. La ora nouă, totul era băgat în rucsaci, noi eram îmbrăcați corespunzător pentru viscolul de afară și conform înțelegerii am ieșit din cortul pe care l-am demontat în timp record, l-am înghesuit în husă și l-am prins de rucsac! Suntem gata de plecare!

Deodată, de undeva de sub noi se aude o voce înfundată pe care am recunoscut-o ca fiind a șefului:

- Ți-am spus să nu pui asta acolo, nu m-ai ascultat, acum trebuie să scot tot și să facem cum am zis eu.

Bibilica nu se lăsa nici ea, reproșându-i că n-a pus hainele ude în pungă. Șefu' i-a zis că punga-i ruptă și e tot aia. Bibilica i-a scos ochii că el a rupt punga, și așa mai departe...

Întorcând capul, deabia văzându-se de sub zăpadă, cortul lui Mircea a rămas stingher în tabără, în timp ce toți ceilalți stăteam gata de plecare cu rucsacii în spinare!

În sfârșit, peste vreo zece minute de bombardamente verbale adresate celor din cort, iată-i și pe întârziați ieșind din cort, fiind întâmpinați cu o salvă de bulgări de zăpadă. L-am ajutat pe Mircea să strângă cortul înainte ca Bibilica să fi ieșit cu totul, apoi aruncând o ultimă privire spre Zănoaga, am luat-o în sus, spre platou.

După trei zile și trei nopți, eram pregătiți să evadăm din captivitate!

3. Evadarea

În fața noastră, patru gardieni feroce și-au unit puterile pentru a zădărnici evadarea: vântul dușmănos, ceața perfidă, gerul înțepător și zăpada care zbura înnebunită de colo-colo. În șir indian ne-am îndreptat în direcția din care am coborât în urmă cu trei zile. Fără a sta prea mult pe gânduri, am luat-o în sus, convinși că indiferent pe unde urcăm, vom ajunge pe platou. Curând ne-am dat seama că nu e chiar așa de simplu. Primul indian din șir era nevoit să se oprească la fiecare pas pentru că sub zăpadă mare se împiedică de bolovani, fără a găsi potecă. Au trecut vreo cinci minute în care ultimul indian din șir nici nu a părăsit locul în care fusese tabăra. Vântul viscolea zăpada și ne punea echilibrul la grea încercare, ceața ne reducea aria vizuală la doar câțiva pași... Peste tot alb, alb, alb... Până și jnepenii erau ascunși sub zăpadă, constituind un obstacol suplimentar pe care indienii trebuiau să-l depășească.

După vreun sfert de oră de băjbâială am reușit să urcăm vreo zece metri ajungând la un loc suficient de mare încât să ne regroupăm cu toții. Devenise clar că trebuie să abordăm altfel tentativa de evadare și prin urmare am stabilit ca Mișu și Giuca să plece în cercetare iar ceilalți vom aștepta pe loc până se vor întoarce. Era frustrant să nu găsim poteca pe care ieri am mers fără nici o grijă.

Cei doi au plecat fără bagaje, având astfel mai multă mobilitate. În câteva clipe s-au depărtat suficient de mult încât să nu-i mai vedem. Timpul trecea și cei doi nu mai dădeau nici un semn de viață. Evident, nu ne făceam griji din cauza asta, dar statul pe loc, în

bătaia vântului nu era deloc plăcut și curând una din fete ne-a cerut să plecăm, să facem ceva, numai să nu stăm pe loc. Atunci, Nicu a avut o idee grozavă:

- Hai să ne învățăm în cerc până vin ăștia!

Nicu a pornit alaiul urmat de toți ceilalți... Doru a început să fredoneze cântecul preferat al Grupirului, iar noi i-am ținut isonul fiecare cum a putut:

*"Aho, aho!
Suntem pitici mișto!
Și-avem ciupici
Și p... așii mici
Aha, aho!"*

*Aho, aho!
Suntem pitici mișto!
Și-avem șalvari
Și p... așii mari,
Aha, aho!"*

Punct și de la capăt. Între timp cercul s-a închis, iar în mijlocul său dispăreau încet-încet sub zăpadă rucsacii cercetașilor trimiși în recunoaștere.

Ideea lui Nicu s-a dovedit salvatoare, pentru că punându-ne în mișcare ne-am mai încălzit puțin și ne-am recăpătat bună dispoziție. Cu siguranță a trecut un sfert de oră prezidențial¹ până când cei doi s-au întors acoperiți de zăpadă dar cu o veste bună: au ajuns pe platou și urmele pe care au coborât urmau poteca pe care o căutam dar care era ascunsă sub un strat gros de zăpadă.

Chiar dacă urcușul a fost mai dificil decât în condiții normale, de data asta nu ne-am mai împiedicat nici de bolovani, nici de jnepeni. Curând am ajuns pe platou, dar cine-și închipuie că eram fericiți se înșeală. Dacă în căldare bătea un vânt dușmănos, apoi pe platou se poate spune că bătea un vânt criminal. Ne-am regrupat în jurul stâlpului de orientare, ținând cât mai aproape pentru a ne proteja unii pe alții. După ce și ultimii sosiți și-au tras puțin sufletul am scos o coardă pe care am legat-o de rucsacul primului. Ideea era ca primii trei să țină coardă întinsă, astfel încât să fim siguri că mergem drept, până la următorul stâlp. Peste câteva minute am trecut de al doilea stâlp, ceea ce demonstra că ideea cu coarda a fost bună. Am rămas ultimul cu șeful să ne asigurăm că nu rămâne nimeni pe acolo, în cazul în care ar fi clacat careva. Din fericire nu a fost cazul. Pe măsură ce numărăm stâlpii de care am trecut, creștea încrederea că evadarea e pe cale să reușească.

¹

sfert de ora prezidențial: intervalul de timp care trece între două întrebări consecutive "În cât timp ajungem?"

Evadații

După vreo oră de mers, primul gardian, vântul, s-a dat bătut. Atmosfera devenise calmă, apoi și al doilea gardian, ceața, s-a făcut nevăzută, astfel încât vedeam destul de departe, în vreme ce zăpada, rămasă fără sprijinul celorlalți gardieni, neputincioasă, se lăsa strivită sub greutatea bocancilor noștri. Mersul vioi ne-a încălzit astfel încât nici gerul nu ne mai impresiona cu dinții săi ascuțiți. Curând am ajuns din nou la stâna pe care sunt tentat s-o numesc "stâna noastră". Bineînțeles că am intrat să ne odihnim puțin și mai ales să mâncăm pentru că sandvișurile înfulecate dis de dimineață în cort au trecut de mult prin toate etapele digestiei.

Cine a avut norocul să mai aibe ceva uscat și-a luat țoale uscate, cine nu, Dumnezeu cu mila! După vreo oră am ieșit cu grijă din adăpostul vremelnic, amintindu-ne că la urcare în timp ce-am stat la stână s-a stricat vremea și ne temeam că istoria se va repeta. Din fericire nu s-a întâmplat așa: atmosfera a rămas la fel de calmă ca și atunci când am intrat în stână, dar aerul era parcă ceva mai calduț. Acum era cât se poate de limpede, cei patru gardieni, viscolul, ceața, zăpada și gerul erau nevoiți să se recunoască învinși. Evadarea a reușit!

Ne-am continuat drumul până la răscruce; mergând înainte am fi ajuns la Gura Apei, de unde am urcat; spre dreapta poteca intra în pădure, coborând abrupt spre Gura Zlata și pe acolo am luat-o noi. În pădure zăpada era mică și curând a dispărut cu totul. Nimic nu amintea de infernul pe care l-am părăsit cu puțin timp în urmă. Acolo în pădure am întâlnit niște fraieri care urcau fără să știe ce-i așteaptă. Le-am spus prin ce aventuri am trecut noi dar nu i-am impresionat, și-au continuat nepăsători urcușul extenuant.

Nici să cobori nu era foarte ușor pentru că poteca era foarte lunecoasă și nu de puține ori se surpa sub greutatea noastră. Rând pe rând, unii dintre noi au început să acuze

probleme la genunchi și la glezne, cele mai solicitate încheieturi la coborâre. Din când în când ne mai opream să le acordăm asistență tehnică celor nevoiași. Apoi continuam să coborâm pierzând înălțime cu repeziciune. Curând am trecut pe lângă intrarea în Rezervație și ne-am amintit cu părere de rău că deținem o autorizație de a vizita Rezervația Științifică, dar în acest moment asta nu era o prioritate.

În câteva minute am ajuns la drum iar de partea cealaltă se înălța Cabana Gura Zlata, la care am ajuns deja pentru a cincea oară. Prima dată în ultima vacanță de iarnă din liceu, apoi când am traversat Țarcu cu Johny și am urcat pe drumul pe care am coborât astăzi, încă odată când iar am traversat Țarcu cu Mișu și Andy coborând prin Șaua Baicului și în sfârșit, cu un an în urmă când am venit dinspre Țarcu și Godeanu împreună cu Holo.

Eram însă nerăbdător să mai fac drumul și în sens invers, dar pentru asta va trebui să mai crească puțin barajul de la Râul Mare!

Am avut noroc că mulți turiști care se refugiaseră la cabană au dat bir cu fugiții speriați de ploaia care cădea de câteva zile. Păi fraților, ploaia asta-i o binecuvântare față de viscolul ce ne-a bătut atâta timp acolo sus! Oricum, nu puteam decât să le fim recunoscători celor ce s-au cărat la casele lor pentru că ne-au eliberat două camere în care ne-am înghesuit cu toții. Curând am constatat că aveam niște vecini din RDG, dar nu pe cei ce i-am întâlnit în prima seară, ci alții cu care ne-am împrietenit și am ținut mulți ani legătura.

După amiază am avut program gospodăresc. Cu toții ne-am îngrijit să ne uscăm hainele, bocancii, sacii de dormit, corturile, să spălăm blidele care au rămas murdare, așa cum le-am folosit acolo sus. Tot ocupați cu lucruri atât de serioase, nici nu ne-am dat seama când a venit seara. Ehe, altfel de seară decât am trăit în ultimele zile. Un foc discret ardea în teracotele acoperite de textile, becul de 60 de wați se străduia să alunge întunericul din camere, dar noi eram oricum prea obosiți să ne dorim altceva decât un somn dulce și cât mai lung. La ora nouă eram deja cufundați în lumea viselor...

Dimineața ne-a găsit odihniți și cu moralul ridicat sub plapumă! Aproape tot ce trebuia să se usuce era uscat. Am dat cu ceară pe bocanci, apoi am făcut o tură prin împrejurimi, profitând de faptul că ploaia se oprise. Am mâncat la popota cabanei pentru a cruța proviziile ce s-au cam subțiat în ultimele zile.

După-masă am ținut o scurtă consfătuire să stabilim ce facem în continuare. Între timp am inventariat potolul și am constatat că este suficient să urmăm traseul stabilit încă de la început, dar va trebui să renunțăm la vizitarea Rezervației. Ideal era să ocolim Retezatul prin sud-est și să ne punem tabăra în Poiana Pelegii, urmând ca acolo să hotărâm ce avem de făcut în continuare, funcție de situația de la fața locului. În rest, după-amiaza a trecut cât se poate de calm și plictisitor, totuși eram hotărâți ca seara să ne facem simțită prezența în sala de mese a cabanei, așa cum se cuvine! Singurii care nu se plictiseau erau cei doi frați, Șeful și Gușterul, care tot șușoteau de parcă puneau ceva la cale. După ce am cinat, iată-l pe Gușter cățărându-se pe un scaun și încercând să anunțe ceva:

- Băi, liniște! Ascultați aici! Azi fac cinste la toată lumea că e ziua mea!

- Ura! Ura! Să ne trăiești la mulți ani, Guștere!

Instantaneu s-a încins un chef pe cinste care ne amintea de chefurile nocturne de la Recaș! Oare când o fi următorul chef?

Nu știu de unde a apărut muzica, dar bere era la discreție, au mai apărut și câteva sticle de vin... Nemții s-au alăturat și ei chefului nostru, integrându-se perfect atmosferei. După vreo două ore, iar apare Gușterul cu un anunț important:

- Liniște! N-auziți să faceți liniște! Hai că am un anunț important! LINIȘTE!

În sfârșit decibelii s-au redus suficient încât cei interesați să îl poată auzi.

- Am vorbit cu un șofer și am aranjat să ne ducă dimineața la Poiana Pelegii! Da' trebuie să strângem 50 de lei, atâta ne-a cerut! Și trebuie să îi spunem la ce oră vrem să plecăm!

După dezbateri aprinse am stabilit să plecăm la ora 9. Asta însemna implicit să scurtăm cheful, dar asta este... Toată lumea la culcare!

4. Contraatacul

Dimineța nici nu ne-am trezit bine că șoferul a și fost la datorie zorindu-ne să plecăm mai repede. De voie, de nevoie, am împachetat și ne-am luat rămas bun de la Gura Zlata, o căbănuță modestă dar primitoare așa cum trebuie să fie cabanele montane!

Înainte de a porni la contraatac, echipa a suferit o modificare majoră: Gheo și Mărie și-au anunțat retragerea, având de rezolvat o chestiune arzătoare la ordinea zilei: milițianul din Nădrag, unde fusese repartizată Marie, în loc să-i pună viza de flotant în buletin, i-a făcut schimbare de reședință, cu alte cuvinte, și-a pierdut așa-zisul "buletin de Timișoara", dobândind "buletin de Nădrag"! Acum trebuiau să găsească urgent o cale de rectificare, până nu era prea târziu!

Locul lor a fost luat de o nemțoaică simpatică, Ute, care s-a despărțit de trupa cu care venise. Urma ca peste o săptămână să se întâlnească cu părinții ei, iar până atunci a decis să petreacă câteva zile în compania noastră.

Cu lotul remaniat, am urcat bagajele în bena camionului, apoi le-am ajutat pe gagici să urce și ele, și în fine am ajuns cu toții în bena de oțel, plină de praf, a camionului. Ne-am găsit fiecare o poziție cât de cât comodă, Mișu a lovit cabina cu pumnul, semn că putem pleca.

Știți cântecul ăla cu "... Șoferul de la ONT/Conduce mașina în zboor..."?

Păi șoferul ăla de la ONT era fix-pix pe lângă șoferul nostru!

Nu numai mașina zbura dar și ocupanții benei de oțel zburau de colo-colo. Eram recunoscători faptului că din cauza grabei nu am apucat să mâncăm nimic de dimineață, altfel cu siguranță tot ce am fi mâncat era pierdut pentru societate! Și era păcat, că mâncarea era oricum la limită, gata, s-a terminat cu risipa!

Dacă ne-a bătucit cururile pe asfalt, vă dați seama cum ne-a zgândărit când am traversat barajul! Și de acum urma un drum de piatră, plin de hârtoape, cale de vreo 20 de kilometri! Asta nu se putea suporta, așa că Mișu a mai dat cu pumnul în cabină până i s-a învinețit mâna, apoi a fost înlocuit de Giuca care a avut mai mult noroc pentru ca în sfârșit șoferul a oprit să întrebe ce vrem.

- Păi mergi și tu mai încet că ne rupem oasele aici, că doar nu ni-s betoane cu ce ești tu obișnuit.

- Bine, bine. Credeam că a căzut vreunul, zise șoferul grăbit. Sigur vi-s toți?

- Da, da, hai dă-i drumul dar mai cu grijă, dom'le!

Ăsta avea o părere foarte originală despre a merge cu grijă. Stăteam în picioare și deși ne țineam zdravăn de obloanele benei, eram azvârliți fără milă în toate direcțiile, ba în sus, ba în stânga sau dreapta, după cum nimerea șoferul vreo groapă sau vreun bolovan. Colac peste pupăză, un nou pericol ne păștea: drumul a intrat în pădure și de acuma trebuia să ne ferim și de crengile copacilor care treceau razant deasupra capetelor noastre dacă nu eram destul de ageri să ne aplecăm la timp.

Deodată am trecut pe lângă o cabană splendidă, situată într-o poiană înconjurată de un gard înalt. Surprinzător, cabana respectivă nu părea a fi locuită... Ciudat, așa un loc fain să nu atragă pe nimeni? Mai târziu am aflat că aceea era cabana Rotunda, casa de vânatoare a lu' președintele propriu-zis, care venea aici cu alaiul să exterminare vânatul bogat al pădurilor care înconjoară masivul Retezat. Cu exterminarea populației era însă mult mai avansat, frigul din case, cartelele de alimente, bonurile de benzină, întreruperea curentului, tot felul de aberații puse în slujba unor oligofreni, făceau ca oamenii să nu-și mai dorească decât un lucru: să se termine odată. Cine-ar fi crezut atunci, în septembrie 1988 că lunile lui Ceașcă se puteau număra cu degetele de la două mâini și un picior?

După vreo oră de mers iată-ne ajunși la capătul drumului. Peste un pod de lemn, în stânga, se zărea imensa Poiană a Pelegii, scăldată de razele blânde ale soarelui. Oare de când n-am mai avut parte de căldura astrului zilei?

I-am mulțumit șoferului că ne-a adus întregi la destinație, el ne-a mulțumit pentru ciubuc, am descărcat bagajele și gagicile, apoi am traversat podul îndreptându-ne spre locul viitoare tabere.

Pentru prima dată după multe zile, am văzut și alte corturi decât ale noastre, care umpleau poiana dintr-un capăt în celălalt. Cu toate acestea am găsit ușor un loc ferit, la liziera pădurii, unde am instalat tabăra. Era prea târziu să mai intrăm în traseu, de aceea am cam tras mâța de coadă până s-a făcut ora mesei.

În timp ce mâncam ne dăm seama că stăm foarte rău cu pâinea. Ce-i de făcut? Îmi amintesc că la numai o oră de noi era cabana Buta, unde am rămas impresionat de bunătațile ce le-am găsit cu ocazia precedentei excursii. E drept că prețurile erau pe măsura satisfacție că ai găsit ce-ți dorești dar era normal ținând seama de poziția cabanei, situată la peste 1600 de metri, accesul făcându-se fie pe un drum forestier neîntreținut pe care numai tractorul se putea încumeta, fie pe potecă ce venea dinspre Cheile Buții... Dar pentru aprovizionare, cabanierul era nevoit să meargă hăt-departe, până la Uricani sau poate chiar Petroșani.

Prin urmare am propus ca după-masă să dăm o fugă până la Cabana Buta. Prea mulți amatori nu s-au arătat, mai ales că peste câteva zile urma să mergem pe același traseu, spre Piatra Iorgovanului. Singurul care s-a oferit a fost șeful... Destul de trist că cei cu cele mai importante funcții de conducere s-o facă pe cărașii... Înainte de plecare am făcut o chetă și am strâns 25 de lei, având sarcina să ne întoarcem cu pâine de toți banii, iar în caz că nu găseam pâine, orice ar putea-o înlocui cu succes: biscuiți sărați, macaroane și în cel mai rău caz biscuiți dulci sau napolitane.

Am traversat iarăși podul peste Peleaga, și am intrat direct în pită: multele ne-a întâmpinat un urcuș destul de agresiv prin golul alpin. Priveliștea era deosebită, soarele era plăcut, la locul lui, rucsacul de tură era gol-goluț. Frumusețea peisajului era stricată

doar de un grup de turiști care au pornit înaintea noastră în aceeași direcție, în mijlocul căruia am remarcat pe unul cu o burtă impresionantă.

- Bă șefule, vezi că dacă nu vei purta burtiera ce-ai primit-o anul trecut de ziua ta, vei ajunge ca ăsta!

- Hai mai taie ceva, zise șeful. Așa n-o să ajung nici dacă face plopu' mere și răchită micșunele!

De-ar fi știut șeful că peste numai cincisprezece luni minunea se va întâmpla... Și peste numai cinsprezece ani previziunea mea s-a cam împlinit. Acum ar purta el burtiera, dar nu-l mai cuprinde...

Am ajuns repede în apropierea cabanei Buta. Uite și tabla pe scrie "ATENȚIE LA VIPERE ȘI URȘI"... Aici am înnoptat când am fost cu Johny, atunci când s-a întâmplat chestia cu ursul... Dar nu vă faceți iluzii, n-am chef să povestesc acum despre aceea noapte de groază. Cu altă ocazie, fiindcă acum eram preocupați s-o luăm pe scurtătură direct spre cabană că n-avea rost să ocolim pe potecă. Și cum mergem noi având grijă să ocolim apa care băltea din loc în loc, ce ne văzură ochii zăcând nemișcată în iarbă? Ia să văd dacă ghiciți? O viperă? Nu, n-ați ghicit. Vreun iepure mort? Nu, n-ați ghicit! Vreo făzăniță rănită? Nu, n-ați ghicit nici acum! Gata, ați epuizat cele trei încercări la care vă dreptul legea bunelor maniere: n-aveți pic de fantezie, mă și mir că ați ajuns cu lectura până aici! Ei bine, vă zic eu, că altfel nu mai ajungem pe lumină la tabără! În iarba înaltă, departe de orice cărare, în iarba deci, am găsit o... bancnotă de o sută de lei! Da, de necrezut! Fața tristă a lui Nicolae Bălcescu era îndreptată spre noi și ne implora să o ridicăm de acolo că la noapte se lasă frigul și oricum era bolnăvior...

Ni s-a făcut milă, am ridicat bancnota, am studiat-o pe toate fețele să ne convingem că-i veritabilă, apoi am împăturit-o cu grijă și am pus-o în buzunarul rucsacului, alături de surioara ei mai mică, bancnota de douăș'cinci de lei.

Peste câteva minute am pătruns în curtea cabanei unde doi uriași Saint Bernard stăteau leneși întinși unul prin iarbă, celălalt pe treptele cabanei. Pentru a intra în cabană a trebuit să facemcâte un pas uriaș peste namilele care nu s-ar fi urnit din loc să putem trece.

Ne-am interesat ce se poate cumpăra și am făcut o listă considerabilă din care n-au lipsit câteva conserve de carne, pită, biscuiți, o sticlă de tărie (și vaso-dilatantele se terminaseră) și respectându-ne funcțiile, ne-am cinstit cu câte o bere rece de Hațeg!

Cu rucsacul plin iar în buzunare cu cei douăș'cinci de lei cu care plecaserăm, am făcut cale întoarsă. Am ajuns fără probleme la tabără unde am găsit totul pregătit pentru o seară în jurul focului. Bineînțeles că atunci când am deschis tolba cu bunătăți toți au rămas cu gura căscată, nevenindu-le să creadă câte am putut cumpăra cu numai douăș'cinci de lei. Dar când le-am dezvăluit sursa bunăstării noastre, au devenit și mai neîncredători, cu atât mai mult cu cât cel ce a relatat povestea a fost tov. președinte, cunoscut ca cel mai nserios dintre nserioși!

Așa cum era de așteptat, seara am încins un foc mareț în jurul căruia ne-am strâns cu toții. Gabi a lu' Gușteru' însă nu se săturase cu ce au servit-o neobosiții noștri bucătari și s-a pus să-și facă nu știu ce într-o tigaie cu care se învârtea în jurul focului încercând să găsească un loc unde s-o pună la încins fără s-o înăbușe fumul. Bineînțeles că ceilalți am taxat-o cu tot felul de vorbe de bduh încât sărmana fată mai-mai să izbucnească în lacrimi că facem mișto de ea. De fapt, adevărul este că eram invidioși fiindcă o mireasmă plăcută emana din tigaia în care erau puse la rumenit în unsoare, bucățele de clisă, o cepuță tăiată felii, un ardei și cine știe ce alte ingrediente necunoscute! Când în sfârșit Gabriela s-a retras victorioasă înspre pădure pentru a savura de una singură bunătaea de mâncare,

dinspre ea se aude un țipăt care a răsunat în toată poiana, trezindu-i pe vecinii noștri care adormiseră ascultând bancurile noastre răsuflăte.

- Lupul, lupul! strigă Gabriela, fugind de partea cealaltă a focului.

- Ha, ha! i-am răspuns noi! Te-ai speriat de propria ta umbră ca un iepuraș fricos ce ești! Ha, ha, ha!

- Da' unde ți-e tigaia? Am fost noi curioși să aflăm.

- A căzut undeva pe acolo, a răspuns ea cu glas tremurat. Abia am luat o îmbucătură.

Bineînțeles că nimeni n-a luat-o în seamă pe Gabriela. Într-adevăr, umbra ei era mai mare, dar va trebui să se obișnuiască cu ea... Păcat de tigaie și tocănița pe care s-a străduit s-o facă. Dacă nu se depărta cu ea, poate îi ceream s-o degustăm și noi, poate se alegea cu ceva laude, dar așa a rămas cu buzele umflăte...

Deodată, domn' doctor îmi face un semn discret cu cotul și-mi șoptește la ureche:

- Uită-te spre pădure, lângă pomul ăla mare, jos în tufiș. Vezi ceva?

Mda... dintre tufe o pereche de ochi lucitori ne priveau cu răbdare, nemișcați. Nu încăpea nici o îndoială că era un animal. Oare să fi avut Gabriela dreptate? N-au trecut două minute că am și primit răspunsul la întrebare:

- Uite acolo! Uite-l! Uite-l! L-ați văzut?

De data asta am fost cu toții pe fază și am văzut purtătorii celor doi ochi lucitori. Era o vulpe care de mult aștepta momentul să lingă tigaia pe care Gabriela o abandonase în apropierea ei...

Eh, n-a fost chiar lup, dar nici cu o vulpe nu mi-e rușine!

În noaptea aceea am avut grijă să nu lăsăm nimic afară ce ar putea atrage vreo sălbăticiune. Ne-am culcat târziu, recuperând astfel serile în care ne culcăm odată cu găinile. Dar înainte de a adormi la adăpostul sacului de dormit, fiecare se gândea ce ar face dacă cumătra vulpe ar da atacul la mâncarea din cort... Cu gândurile astea ne-a găsit Moș Ene care ne-a luat imediat în primire și purtându-ne în brațe ne-a trecut cu binișorul hotarul spre împărăția lui, de unde am ne-am întors teferi abia în zori...

5. Blitzkrieg

Dacă-i adevărat că ziua bună se cunoaște de dimineață, însemna că ziua aceea urma să fie una dintre cele mai frumoase zile ale excursiei noastre. Soarele călduț ne-a scos devreme din corturi pentru a ne pregăti pentru o tură lungă prin inima Retezatului. Aveam de gând să intrăm în traseu urcând din Poiană Pelegii spre lacul Bucura iar de acolo, funcție de condițiile de sus, vom încerca să ajungem măcar pe unul din vârfurile ce depășesc 2500 de metri. Într-un cuvânt, Blitzkrieg!, ceea ce știe tot prostu' ce înseamnă. Dar cum mă aștept să întâlnesc și oameni inteligenți printre cititori, am să traduc numai pentru ei: război-fulger!

Drumul până la Bucura a constituit o excelentă încălzire a participanților la trafic. Deși eram pregătiți pentru orice, rucsacii noștri erau cât se poate de modești în ceea ce privește greutatea. Unde mai pui că îi căram cu schimbul, așa că nimeni nu s-a plâns că traseul e greu sau ritmul prea alert. Un lucru e clar, dacă voiam să facem ceea ce ne-am propus și ceea ce ne doream din tot sufletul, trebuia să cocsăm puternic încă de la început!

După ce am lăsat în urmă salba de lacuri am ajuns la Bucura unde un strat apreciabil de zăpadă dădea locului un aspect straniu. Soarele nu era împiedicat de nici un nor strălucind puternic, dar razele sale nu aveau destulă tărie să topească zăpada așternută de câteva zile. Totul părea încremenit de-o veșnicie. Nici alți turiști în afară de noi n-am întâlnit pe acolo, ceea ce nu mi s-a întâmplat niciodată de atunci și nici de atunci înapoi! Eram doar noi, deveniți stăpâni peste cea mai cunoscută regiune a Parcului Național Retezat.

Am urcat o potecă ce ocolește Lacul Bucura urcând vertiginos spre Zănoagă. Ajunși la Tăul Agățat, o oglindă de apă ce s-a cățarat la peste 2000 de metri, am făcut un scurt popas pentru a ne bucura de perspectiva panoramică asupra căldării din care veneam, putând admira în voie salba de lacuri ce însoțesc Bucura: Ana, Viorica, Lia și Florica. De aici ne-am îndreptat pașii tot în sus, spre unul din locurile de care am rămas îndrăgostit veșnic: Tăul Porții, în apa căruia falnicul Jude se reflectă în toată măreția sa. Situat la peste 2200 de metri, Tăul Porții este lacul aflat la cea mai mare altitudine din Retezat. Aici am campat pentru o săptămână în urmă cu câțiva ani, atunci când am făcut Retezatul împreună cu Johnny. Două zile am lăsat cortul nepăzit iar la întoarcere am găsit totul neatins. Ce vremuri...!

Ne-am încadrat bine în grafic, planul nostru avea șanse mari de a se realiza. Vremea continua să țină cu noi și nimic nu lăsa să se întrevadă altceva. Dar cum ne-am mai ars odată, acum eram rezervați cu pronosticurile.

De la Tăul Porții am urcat pe lângă Judele, până la Șaua Bucurei, la granița nordică a Rezervației Științifice. Acolo am încins o bătălie cu zăpadă, că rezbel fără bătălie nu „se există”, nu-i așa? N-au lipsit nici luptele corp la corp, lăsate cu masaje cu zăpadă pe cât de pufoasă, pe atât de rece. Era atât de plăcut încât mulți dintre noi au profitat de ocazie să-și peticească bronzul acumulat peste vara ce începuse să dispară lăsând loc reclamelor pentru caș și telemea!

După încheierea ostilităților, terminate fără morți, răniți sau dispăruți, ne-am continuat drumul spre Vârful Bucura, trecând la doar câțiva metri de granița Rezervației, marcată cu un pătrat roșu.

- Șefule, ai hârtia aia la tine? A întrebat Nicu.
- O am la mine, dar de ce întrebă? Nu-i nici o tufă pe aici, răspunse șeful râzând.
- Păi mă gândeam că dacă tot ni-s aici, ar trebui să profităm și să intrăm în Rezervație, ce zici?
- Nu prea merge, în primul rând că pe autorizația de vizitare scrie că trebuie intrat pe la Gura Zlata, în al doilea rând, partea interesantă a Rezervației este departe, jos, în pădurile alea. N-avem timp să ajungem acolo și să ne și întoarcem într-o singură zi.

Așa că respectivă hârtie a rămas deocamdată fără întrebuințare. Dar însuși faptul că am obținut-o însemna ceva! Ca șefu' are pile la Academie!

Pe o porțiune trecerea era destul de dificilă. Deși erau puse lanțuri de care să te poți ține, situația se complicase din cauza zăpezii și a gheții care făcea porțiunea respectivă mai periculoasă decât în mod obișnuit. Am trecut cu bine hopul apoi ne-am avântat cu

pași hotărâți spre Vârful Bucura, peste 2400 de metri de unde n-a mai rămas decât o aruncătură de băț până la vecinul său, Vârful Retezat cu doar câțiva metri sub pragul celor 2500 de metri pe care ni i-am propus.

După ședință foto și un prânz modest format din sandvișuri și ceva talaș² dulce, am continuat traseul, luând-o însă la vale, înapoi spre lacuri.

Coborârea a fost într-un fel mai dificilă decât urcarea. Iarși au apărut probleme cu încheieturile, astfel că din ce în ce mai des eram nevoiți să oprim pentru repaos și asistență tehnică. Era tot mai clar că astăzi nu vom putea cuceri Peleaga și Păpușa, cele două vârfuri de peste 2500 de metri din Retezat.

Asta nu însemna însă că incursiunea noastră în inima Retezatului s-a terminat cu un insucces. Dimpotrivă, faptul că am ajuns cu toții la tabără a fost mult mai important decât orgoliul de a atinge o țintă care oricum va rămâne acolo încă multă vreme, deci avem tot timpul din lume să ne întoarcem altă dată!

Cu riscul de a vă dezamăgi, aici se încheie jurnalul de război numit „Blitzkrieg!”, pentru că dacă o mai lungesc mult cu vorba, riscăm ca Blitzkrieg-ul să devină Războiul de 100 de ani. Și cine își dorește astăzi așa ceva?

Pentru cei ce sunt totuși dezamăgiți, câteva imagini surprinse de corespondentul nostru de război și rătăcite mai bine de două decenii printre hârtoagele agențiilor de presă.

Grupul la Bucura

²

talaș – biscuiți de epocă, tari-să-ți-rupă-dinții și fără-miros-culoare-gust

Mișu, profitând de ocazia rară de a ne privi de sus!

Anca, Ute, Olivu, Mișu, Doru, Gabriela, capul lui Nicu, Bibilica și Giuca³.

³ Mircea nu se vede pentru că ține aparatul de fotografiat la ochi privindu-ne prin lunetă!

Mirela și frate-său, Chelnerul sunt în misiune: cu discreție, plasează arme biologice!

Iar Lenuța și Horsti nu se văd pentru că au rămas la tabără pentru a face învingătorilor o primire triumfală!

6. Urma Iorgovanului

Voi sări peste activitățile de rutină: trezirea, strângerea cortului, împachetarea și luarea din loc. Voi sări și peste prima porțiune, cea pe care am mers spre Cabană Buta, până la bifurcația care urcă voinicește spre legendara Piatră a Iorgovanului.

Tot urcând așa, îmi dau seama că de trei zile-n coace, în mine ceva zace. Cred că acum este momentul cel mai potrivit să vă destăinui despre ce este vorba, și de aceea am rărit pașii astfel încât penultimul din Grupir să se depărteze tot mai mult, până când îl văd dispărând după o imensă stâncă. La rândul meu, abandonându-mi rucsacul, am dispărut și eu pentru ceva vreme din câmpul lor vizual.

Stând eu așa degeaba cugetam cum va consemna istoria acest traseu, într-a zecea zi a excursiei noastre. De acum încolo drumul nostru va fi strâns legat de personalitatea lui Iovan Iorgovan, începând chiar cu aceste locuri, trecând prin Cheile Corcoaiei, Izvoarele Calde ale Herculanelor, și terminând cu Golful Cernei, acolo unde se găsește ascunsă de câteva zeci de ani sub apele Dunării, Peștera cu Mușcă.

Despre Piatra Iorgovanului și Iovan Iorgovan, braț de buzdugan, e suficient să dați un search pe "buglă" și veți fi răsplătiți cu sute de mii de site-uri de unde puteți afla tot atâtea păreri despre isprăvile eroului nostru. Cum nu am de gând să fac o sinteză a acestor păreri, vă las plăcerea de a vă documenta personal, chestie atât de banală încât nici nu știu de ce e nevoie să v-o recomand.

Dar nu toate legendele, baladele și doinele inspirate din isprăvile legendarului erou sau a locurilor pe unde acesta și-a desfășurat activitatea pot fi găsite atât de ușor precum v-ați putea imagina. Prin hățișurile cele mai ascunse ale memoriei ancestrale pe care o car după mine de atâtea decenii, am descoperit o capodoperă, o adevărată perlă (sau "perlă", cum doriți!) a spiritualității acestui popor destoinic, care confirmă, poate pentru ultima dată, că românul poet s-a născut.

Să dăm cetire așadar unei cronici neștiute până acum de nimeni altcineva decât de cel ce a tălmăcit întâmplările punându-le în versuri pe care voi acum le veți ceti pentru prima dată și de ce nu, poate și pentru ultima dată!

Noua Baladă a Iorgovanului (versiune prescurtată)

*Cu noaptea în cap
Ei toți au plecat
Din poala Retezatului
Spre țărnul înaltului.*

*Și au tot mers
Dându-și mereu ghes*

*Până se opriră
Și se buluciră
Să se adăpeze
Și să se pozeze
În mândra uitătură
Sus pe curmătură.*

*Și atuncea văzură
Și se uluiră
Că unul lipsește
Cel care le este
Și cel care le minte
Ca un președinte.*

*Și-atunci doi flăcăi
Iuți ca niște zmei
Pe loc coborâră
Și nu se opriră
Până la cărare
Unde foarte tare
Un miros izbește
Și nasul ți-l sucește!*

*Și ochiul lor zărește
Cum dintr-un tufiș
De-o fi zmeuriș
Tovul președinte
Le zice-n cuvinte:*

*"De vreți să vă-nsoțesc
(Și io asta doresc)
Degrabă să căutați
Și-aici să-mi aruncați:
O coadă de măgar,
O foaie din ziar,
A vulturului pană,
Sau a ursului blană!*

*Căci până nu mă șterg
Eu nu pot să mai merg!*

Iară drept răsplată
Veți primi pe dată
O movilă mare
Nici moale nici tare
Ce-i încă călduță
Faină, frăgeduță!
Da' nu vă agitați
Și nici nu vă speriați
Fiindcă este logic
Tortu-i ecologic!"

Flăcării se gândiră
Și se scotociră
Din tolba lor mare
Au scos trei ziare
Și-au pus întrebare:

"Iubite președinte,
Dintre trei ziare
Îl alegeți pe care:
Despre zootehnie
Ori despre industrie
Sau poate ai ales
Acel despre Congres?"

Iar tov președinte
Neștiind ce s-aleagă
A mai așteptat
Pân' ce s-a uscat.

Apoi s-a îmbrăcat
Și-așa ușurat
A urcat ca vântul
Până sus în vârful
Unde cu fanfară
Pe dânsul-l așteptară
Pe stânca cea mai mare
Cu pâine și cu sare!

7. Crize, crize!

Coborârea de pe Piatra Iorgovanului a fost fără istoric. Coborâre continuă, în cea mai mare parte prin pădure, triluri de păsărele, izvoare vesele ce ne taie calea tocmai când simțim nevoia să ne răcorim puțin. Nu tu precipitații, nu tu vânt, nu tu căldură, nu tu crampe musculare sau altele asemenea. În aceste condiții nici nu-i de mirare că am întârziat atâta cu reluarea povestirii! Pur și simplu nu am avut ce povesti!

Cantonul Câmpușel se vedea deja printre copacii din ce în ce mai rari, când deodată se aude zarvă mare în urma noastră: alde Doctoru' și Șefu' făceau mișto de Chelneru' care s-a împiedicat de-o rădăcină și s-a întins cât era el de lung: o sută cincizecișidoi de centimetri! Doamne-ajută, că altfel chiar că n-aveam ce scrie despre asta parte drumului nostru.

Spre norocul său, Chelneru' a reușit să pună frână cu ambele mâini, așa că a scăpat cu viață. Până și ochelarii pe care-i purta mereu pe nas, dându-și aere de intelectual, au scăpat întregi. Doar palmele, care au dus greul în timpul procesului de frânare și le-a julit ca lumea. După ce i-a trecut criza de răs, domn' doctor i-a spălat mâinile cu apă rece de izvor și fiindcă n-a vrut să caute prin rucsac după cărbunele medicinal utilizat în tratarea sexului bărbătesc, s-a oferit să-i dezinfecteze rănilor cu... ăăă... o soluție naturistă, însă în cele din urmă a renunțat pentru că erau fețele de față!

Odată încheiat acest mic incident, am ajuns la poalele muntelui, mai exact la Cantonul de Vânătoare "Câmpușel", mirându-ne că ceasurile arătau abia ora cinci după-masă. Am profitat de faptul că eram primii ajunși la locul de campare situat vis-a-vis de canton, pe malul Jiului de Vest ale cărei ape abia încep să se adune de prin munții ce ne înconjoară.

După ce am instalat corturile, ne-am pus să strângem lemne pentru foc. Cum zona era frecventată de turiști piromani, deși eram lângă pădure, lemne de foc nu erau ușor de găsit, fiind nevoiți să căutăm hăt departe, ceea ce făcea acțiunea deosebit de inefficientă.

Până la urmă s-au implicat și gagicile în căutarea de lemne, numai Chelneru' stătea și se uita la noi.

- Bă Chelnere, ce stai acolo ca popândăul? Hai la lemne!
- Nu vin că m-am dat cu cremă pe mâini! A refuzat Chelnerul invitația.
- Cum adică nu vii? Ce are crema cu lemnele?

S-a încins un dialog din ce în ce mai dur, mai ales după ce cumnatu-său, Nicu (Florarul), a simțit și el nevoia să intervină, luându-i apărarea Chelnerului. În cele din urmă l-am lăsat în pace, mulțumindu-ne cu lemnele ce le-am adunat între timp.

Spre seară a mai apărut un cort în preajma taberei. Mă tot uitam să văd cine-s intrușii și în cele din urmă am constatat cu surprindere că pe gagică din cortul străin o cunosc. Era o fostă colegă de liceu, Dana Dogaru și bărbatu-său, un cuplu ce s-a dovedit a fi deosebit de agreabil. După ce am făcut prezentările, am aflat că și ei și-au schimbat planurile din cauza vremii de la Bucura și acum se gândeau să o ia spre Petroșani. Am încercat să-i

ademenim să ni se alăture, dar se pare că n-am fost destul de convingători.

Seara am petrecut la un foc modest, până când aerul rece al nopții ne-a gonit în corturile noastre. Dacă în primele zile numărăm câte nopți am petrecut în cort, acum ne gândeam, cu un sentiment de bucurie amestecat cu părere de rău că nopțile petrecute în cort vor fi tot mai puține...

Dimineața nu ne-a trezit soarele așa cum ar fi fost frumos, ci Dana și bărbatul care s-au sculat cu noaptea-n cap și au dat deșteptarea ca să-și ia rămas bun de la noi. Frumos gestul lor, dar și mai frumos era să mai aștepte vreo două ore până ce soarele călduț de toamnă s-a ridicat suficient spre a ne binecuvânta corturile cu razele sale.

Dacă tot m-am sculat așa devreme, am dat o fugă la Canton și m-am întors cu o oală mare de lapte proaspăt muls. Spre deosebire de alte locuri unde laptele m-ar fi costat mii de mulțumiri, aici am dat 10 lei pe oală de lapte, dar chiar a meritat! Lenuța ne-a încălzit laptele iar Ute ne-a făcut surpriza să scoată o tablă mare de ciocolată așa că doritorii au fost răsfățați cu o cană de ciocolată caldă! Eu m-am mulțumit însă cu laptele ce-l băusem la grajd, fiindcă în timp ce baba mulgea a doua vacă mi-a dat să degust o cană de lapte de la prima vacă, dar nefiind pe deplin edificat am primit o cană și de la a doua vacă. Lapte adevărat, ce nu poate fi refuzat!

Nu foarte devreme am ridicat și noi ancora. Pardon, am ridicat tabăra că ancoră nu aveam că doar nu ni-s marinari. Am mers vreun sfert de oră pe drumul forestier, apoi după o curbă largă am ajuns la o mică șea prevăzută cu un atractiv loc de popas. Cum deabia plecaserăm am renunțat la popasul turistic la care ne îmbia măsuța și băncile ce o înconjura, continuând drumul pe o potecă ascunsă printre copaci, urmând liziera pădurii. În stânga noastră se întinde o poiană mare, acoperită cu ierburi înalte care ne țineau la respect fiindcă prin bălăriile acelea aveai toate șansele să te întâlnești cu vreo jivină gata să-și apere teritoriul. Prin urmare ne-am continuat drumul prin pădure fiind răsplățiți din când în când cu câte un marcaj turistic, vechi de când muntele!

Tot mergând așa, ne-am afundat serios în pădure. Din fericire poteca era bine conturată, fiind folosită și de vânătorii ce veneau mai tot timpul la Câmpușel. După vreo jumătate de oră, poteca a cotit spre stânga urmând o vale plină de bolovani și alte obstacole aduse de apele mari din primăvară. Cu timpul, ogașul pe care-l urmam s-a adâncit între doi pereți înalți deasupra cărora se zărea printr-o fantă îngustă un cer incredibil de albastru brăzdat din când în când de ulii ce au pus ochii pe prada ce la va asigura prânzul și cina pentru întreaga familie. Tot ce aveau de făcut era să aștepte ca turma de Homo Sapiens să iasă din chei și atunci... haț!

Pereții cheilor erau atât de apropiați încât rucsacii se frecau când de un perete când de celălalt. Să trecem unul pe lângă altul, nici vorbă! La un moment dat șirul nostru s-a oprit. Știam de ce, că doar am mai trecut pe acolo în urmă cu trei ani, dar acum nu-i vreme de povești, avem de lucru!

Mă strecur cumva în față să mă conving că într-adevăr ajuns la primă săritoare, care avea vreo 3 metri. Să coborî direct nu era imposibil dar nici la îndemâna tuturor. Din fericire natură ne-a dat o mână de ajutor. În dreapta săritorii era un horn prin care se putea

coborî fără probleme, existând prize la tot pasul. Atâta doar că rucsacii trebuiau coborâți cu cordelina sau aruncați pur și simplu fără grijă că sticle nu mai aveam demult într-înșii! După vreo jumătate de oră eram cu toții de partea cealaltă a săritorii. Nici nu ne-am înșirat bine că primul iar s-a oprit. De data asta am fost mai aproape fiindcă știam că urmează o a doua săritoare, ceva mai mică ce-i drept, de numai doi metri. Aici însă natură nu ne-a mai răsfățat ca primă dată, fiind nevoiți să coborâm la liber, ceea ce s-a și întâmplat, din fericire fără nici un incident.

De acum știam că nu mai avem mult. Într-adevăr, peste vreo cinci minute din fața noastră a început să se audă zumzet de ape. Curând am ieșit din chei dar înainte de a le părăsi de tot vreau să vă divulg numele cheilor că altfel cred că nu veți putea dormi la noapte. Cheile prin care tocmai am trecut se numesc Cheile Rații, iar apa pe care am întâlnit-o se numește Măneasa. Trebuie să recunoașteți că nu v-am încărcat memoria cu prea multe denumiri geografice, convins fiind că ori le știați și fără să vi le înșir eu, ori nici nu vă interesează fiindcă nu se poate face shopping pe acolo. Din respect pentru frumusețea sălbatică a acestor locuri nu m-am putut abține să le zic pe nume, cu speranța că vă va ajuta la ceva, cândva: Cheile Rații și Măneasa.

Cotim la dreapta urmând firul apei pe care o și traversăm de câteva ori. După vreo jumătate de oră ajungem la civilizație! Și încă ce civilizație! Chiar lângă drumul forestier (pe care îl vom urma de cum încolo), aproape de confluența Mănesei cu Cernișoara, se înalță semeț „HOTEL CALIFORNIA”! Cine și-ar fi putut imagina că în pustietățile astea vom găsi această perlă a arhitecturii comuniste, cu un nume atât de anglo-american! Sub numele hotelului, o mână glumeață a dorit să precizeze: „cinci stele”! Cine-i fraierul ce tocmai a zis că aici nu-i loc de shopping?!

Din fericire pentru noi, hotelul era închis. Oricum n-aveam bani să intrăm acolo, ne făceam doar sânge rău. Mai bine așa, cu cortul și sacul de dormit, decât confortul nesănătos al unui hotel de cinci stele! Totuși, unii dintre noi au folosit toaletă mare cât tot hotelul pentru că toaletă era „free”. Trebuiau însă să aibe mare grijă pe unde calcă și mai ales să-și țină respirația pe toată perioada utilizării!

Ne-am continuat drumul spre stânga, pe Cernișoara în jos. Același peisaj sălbatic, stricat doar de drumul forestier care a fost croit până aici.

Am tot mers în ritm repejor trecând prin Cheile Cernișoarei, presărate de peșteri înșirate de-o parte și de alta a drumului. Într-una din ele era depozitată o cutie plină cu conserve lăsate de speologii de la „Cristal” cu vreo 7-8 ani în urmă. Aș fi fost curios în ce hal arătau atunci. Dar acum?!

După vreo două ore de mers, în dreapta noastră se deschide o vale largă, despărțită de drum de apa Cernișoarei. Am recunoscut imediat poiana în care am stat o săptămână întreagă în urmă cu câțiva ani, cu Micky și Andy. Știind că pe acolo era un văd pe unde se putea trece apa fără să te uzi prea tare, am părăsit drumul și am traversat Cernișoara, îndreptându-mă spre fostul loc de tabără. În timp ce încercam să găsec locul cu pricina, iaca-l aud pe Mișu strigând după mine:

- Tov. președinte, ți-ai luat hârtie de data asta?
- Poți folosi frunzele alea mari, de-acolo! I-a ținut Horsti isonul.
- Numai vezi să nu te urzici, s-a băgat și Chelneru'!
- Poate-ți intră vreo viperă-n cur, m-a încurajat Doru.
- Constipaților! Vă e ciudă, ai? Le-am răspuns mai mult în gând.

Nu aveam timp să răspund moșicilor așa cum se cuvine, fiind în toiul unei cercetări științifice de mare importanță. Trebuia să confirm sau să infirm teoria moșului, care în urmă cu șase ani, trecând pe la focul de tabăra pe care-l încinsesem, ne-a făcut scandal zicând că pe locul vetrei nu va mai crește nimic cel puțin zece ani! Bineînțeles că nu l-am crezut, dar acum, după ce a trecut mai mult de jumătate din cei zece ani, era de datoria mea să verific dacă omul a avut sau nu dreptate.

Deși iarba era mare, am găsit destul de repede bolovanii care cândva au slujit drept vatră. E drept că erau răsfirați dar cu toate acestea, fără nici un efort se putea recunoaște locul unde fusese cândva focul nostru de tabără. Într-adevăr, pe o bună bucată de pământ vegetația lipsea cu desăvârșire. Moșul a avut dreptate. O nouă filă a științei a fost scrisă, intru propășirea neamului omenesc!

O clipă m-am gândit că ar trebui să fac urgent ceva spre a îndrepta situația. O alifie tămăduitoare ar îngrășa cât de cât pământul, care poate ar deveni din nou roditor. Dar din nefericire n-aveam nici o urgență la mine, moșicii erau fără doar și poate constipați, așa că am lăsat ca natura să lucreze fără niciun ajutor, urmând ca data viitoare să văd cât de bine s-a descurcat.

Mi-am continuat drumul prin iarba înaltă, paralel cu Cernișoara. Știam că mai devreme sau mai târziu vor traversa și ceilalți, fiindcă viitoarea tabăra va fi pe partea pe care mă aflăm. După vreun sfert de oră îi văd pe moșici cum se străduiesc să traverseze apa, ceea ce au și reușit fără să se ude prea tare. Ne-am oprit să punem tabăra la vreo o sută de metri de Cantonul Izvoarele Cernei, la care era pădurar nea Sarcină. Ciudat nume, este?

Nea Sarcină era un tip de treabă, dar acum se pare că nu avea timp de noi, fiindcă prin curtea cantonului era zarvă mare. Se chefua din greu, fumul grătarelor se ridica spre înalturi, dar nu înainte de a ne excita nările cu mirosuri care mai de care mai provocatoare. Instantaneu ni s-a făcut o foame de lup, și de parcă n-ar fi fost de ajuns, clinchetul sticlelor de bere pe care cheflii tocmai le scoteau din apa rece a trezit în noi și o sete soră cu deshidratarea!

Nici nu-i de mirare că primul lucru pe care l-am făcut a fost să pregătim mâncarea. Dar, surpriză: în rucsacii noștri am mai găsit patru conserve de CPF, deși după socotelile noastre ar fi trebuit să mai fie încă vreo zece. Toți băieții și-au golit rucsacii, dar degeaba. Șeful, cel care ținuse socoteala s-a scos ușor:

- Eu nu le-am numărat, doar am adunat ce mi-ați zis voi. Poate că vreunul mi-a zis de două ori și de aia păreau că-s mai multe.

Asta e. Poate n-ar fi fost atât de deprimant dacă nu erau boșorogii ăia care se răsfățau cu bunătațuri, în timp ce noi număram firimiturile de pită care era și ea pe terminate.

În cele din urmă am început instalarea corturilor. Parcă cu mai puțin spor decât altă dată... Oare fiindcă era ultima ocazie în excursia asta?

Totul era aproape gata. Din cortul ei, Mirela îl strigă pe frate-său, Chelnerul:

- Sorine, dă-mi te rog husa cortului. E pe acolo pe undeva.

Sorin ridică husa din fața intrării și o întreabă:

- Da' ce faci cu ea?

- O umplu cu haine și îmi fac o pernă pe cinste!

Peste câteva clipe, Mirela dă să iasă din cort de-a bușilea, când trage o înjurătură imposibil de reprodus. Mirați din cale-afară, ne uităm spre ea cum își ridică o mână mânjită cu o pastă verzuie.

- Ce pățiși Mirelo?

Dar răspunsul era evident pentru toată lumea: ieșind din cort, Mirela și-a muiat mâna într-o balegă aplicată exact în dreptul intrării! Bineînțeles că în timp ce Mirela se străduia să-și curețe mâna balegoasă, noi ne prăpădeam de râs, dar nu de pățania ei, ci de Nicu, cel care a pus cortul total neinspirat, în dreptul balegii. Nicu nu-și putea crede ochilor că a pus cortul în dreptul balegii, trăgând concluzia că n-a văzut-o din pricina husei care o acoperea. Ancheta declanșată a scos la iveală faptul că cel ce a scos cortul din husă, aruncând-o neglijent peste balegă a fost cumnatu-său, Chelneru'. De data asta nimeni nu i-a mai luat apărarea așa că a trebuit să înghită tot ce avea Nicu pe suflet.

- Cere-i lopățica lu' tov. Președinte și scoate căcatul ăla de acolo, a sunat ordinul ferm al lui Nicu, șeful de cort.

Fără să comenteze, Chelnerul a săpat puțin în jurul balegii, apoi a luat-o pe lopată și a dus-o cât mai departe. Cât despre pernă, Mirela a uitat de ea, așa că la noapte va avea parte de un parfum proaspăt de iarbă digerată...

După ce am scăpat de grija corturilor, am plecat să adunăm lemne de foc. De data asta și-a adus contribuția și Chelnerul, rămas fără sprijinul cumnatului, semn că s-a terminat cu nepotismele în Grupir! Era și timpul!

Am încins apoi un foc mare, la concurență cu grătarele de la canton, iar ca să ne treacă supărarea am deschis sacul cu voie bună, uitând încet-încet de concurență de dincolo de gard.

Odată cu întunericul s-a lăsat și răcoarea nopții, însoțită de umezeală specifică locurilor înconjurată de ape. Știind că e ultima seară pe munte, nu ne-am înghesuit la culcare, mai ales că în mintea unora dintre noi a apărut o idee care trebuia pusă în practică. La un moment dat, Doru se ridică de pe buturuga lui și zice:

- Mă, ăștia or intrat în cabană și masa e plină cu potol. Care vine cu mine să ciordim ceva?

Amatori ar fi fost mai mulți, dar am zis că e mai bine să merg eu cu Doru că îl știam pe pădurar. Am luat niște pungi mari cu noi și ne-am dus spre intrarea în curte, făcând un ocol larg, la adăpostul întunericului. Pe când să intrăm în curte, iaca apare un câine care dă alarma. În timp ce încercam să-l liniștesc, aud în spatele meu:

- Care ești acolo?
- Sara bună, domnu' Sarcină, recit lecția pe care o pregătisem pentru astfel de cazuri.
- Cine sunteți?
- Păi ni-s de la corturile alea. Venim dinspre Retezat și am venit să întrebăm dacă îs băieții lu' domnu' Vergheleț pe aci.
- Nu, nu mai îs, or fost dar or plecat azi de dimineață, că știau că vin ăștia.
- Ce păcat! Da' cine-s ăștia?
- Îi primu' secretar de la județ cu primaru' de la Severin și câțiva de la București, veniți în inspecție. Și acu' i-o adus aici să chefuiască să iasă bine inspecția!
- Nea Sarcină, mai funcționează brutăria aia de dincolo de baraj, unde a fost cantina?
- Nuuu, de mult s-o închis, de vreo doi-trei ani.
- Și atunci lumea de unde-și ia pită?
- Nu-și mai ia. Numa' când vine SAM-ul, peste vreo două săptămâni.
- Rea veste ne-ați dat. Noi am rămas fără pită și toată nădejdea era brutăria aia. Păcat, că făceau o pită tare bună!
- Da, da, păcat de brutăria aia. Tare bună era, da' ce să-i faci? Dacă nu mai e șantier...
- Văzând că nu s-a prins unde bat, mi-am călcat pe mândrie și am zis-o direct:
- N-aveți să ne vindeți vreo pită?
- Să vă vând? Nuuu, de unde mă băieți? Numa ăștia au pită, da' acu' n-ai cu cine stă de vorbă că-s toți beți. Da' ia vedeți, poate o fi rămas ceva pe masă.
- În sfârșit ne apropiem de masă având și binecuvântarea gazdei! Mamă, ce bunătățuri pe acolo! Castroane cu ouă umplute, friptane, mici, mere, pere, struguri și câteva bucățele de pâine erau înșirate vrainste pe masă. Luăm pita care se pierde în ditai punga ce am luat-o cu noi. Văzând-o, nea Sarcină ne-a îndemnat să luăm și ce-i prin castroane, că ăștia or uitat ce au lăsat pe afară. Fără să așteptăm al doilea îndemn, ce se putea am aruncat în pungă, ouăle le-am luat cu castron cu tot, cu promisiunea că-l aducem imediat înapoi.
- Da' ce-o să zică ăștia când vor vedea că nu mai e mâncarea?
- Mai dă-i dracu' o să le zic că or mâncat-o animalele, că doar îs destule pe-aci!
- I-am mulțumit pădurarului și ne-am întors repede la tabără, fiind primiți cu aplauze și o deosebită poftă de mâncare.
- După ce ne-am ghiftuit bine ne-am retras în corturi cu burțile nesperat de pline.
- De câteva zeci de minute începuse ultima zi a excursiei noastre!

8. Tărâmul Legendelor

M-am trezit dintr-o dată, aparent fără nici un motiv. Liniștea nopții era tulburată doar de greierii ce nu oboseau să ne încânte auzul, chiar dacă în timpul concertului lor toți cei de față au adormit fără pic de recunoștință pentru actul cultural ce se săvârșea prin

iarbă ce ne înconjura corturile.

Stăteam așa ciulind urechile în aflarea vreunui falset comis de uriașă orchestră invizibilă. Și câteodată chiar auzeam un zgomot depărtat, un fel de zumzet sau altceva asemănător. Dar nu reușeam să identific nici locul și nici sursa aceluia zgomot.

Curând mi-am dat seama că și urechea muzicală a Ancăi a auzit ceva. Nu m-am sfiit să-i pun întrebarea prostească:

- Dormi?

La care am primit singurul răspuns posibil:

- Nu!

Apoi, peste câteva clipe:

- Ai auzit și tu?

- Da.

- Ce crezi că se aude?

- Nu știu. Tu ce ai vrea să fie?

- Eu n-aș vrea să fie nimic! Zise Anca. Nu ți se pare că se apropie?

- Ba da, e mai aproape. Eu aș vrea să fie un camion, am încercat eu s-o încurajez.

Dacă nu vine azi vreun camion am încurcat-o.

Câteva clipe de tăcere, apoi Anca continuă:

- S-ar putea să ai dreptate. Ar putea fi un camion care se apropie.

- Cât o fi ceasul? Am întrebat, fiindu-mi lene să-mi caut ceasul și lanterna spre a-mi satisface curiozitatea.

- Aproape șase.

Se vede că Anca avea mereu totul la îndemână. Pe măsură ce trecea timpul era din ce în ce mai limpede că zgomotul provine de la un camion ce se apropia încet dar sigur de noi. Eram foarte mulțumit dar mă temeam că nu cumva să mă înșel. Am încercat să mă întorc în țara lu' moș Ene, dar n-a fost chip. În cele din urmă camionul a ajuns la intrarea în Cantonul Silvic unde s-a și oprit. Am renunțat la orice dorință de a adormi, am ieșit din cort și am luat-o la fugă spre camionul ce se pregătea să-și continue drumul.

- Neața bună! I-am strigat șoferului din depărtare ca să atrag atenția asupra mea.

Urcați după lemne?

- Da, până sus la exploatare.

- Și când vă-ntoarceți?

- Pe la prânz, că vreau să ajung devreme la Topleț.

- Ne luați și pe noi până la Herculane?

- Câți vi-s?

- Vreo zece.

- Bine. Numa' să fiți pregătiți cât de devreme că nu stau după voi.

- Vom fi gata de la unșpe. Numa să ne duceți de aici.

Între timp șoferul a urcat în cabină și a pus namila în mișcare. Am revenit la cort unde Anca se întorsese deja în țara viselor. Peste câteva minute am călcat pe urmele ei ajungând-o din urmă într-o livadă înflorită în care roiau mii de albine, iar zumzetul lor se

depărta încet, încet, în sus, spre exploatare...

Dintr-odată, zumzetul plăcut al albinuțelor a fost acoperit de zgomotul făcut de tăietorii de lemne ce au asaltat corturile. Cel puțin cu impresia asta am fost trezit la crunta realitate. După ce ne-am dezmeticit, am înțeles că cineva din Grupir a dat deșteptarea într-un fel în care nu putea fi refuzat! Cu gândul împărțit între țara viselor pe de o parte și dorința de a ajunge la Herculane, de altă parte, am ieșit și noi din cort racordându-ne la activitatea celorlalți.

Ca niciodată, ziua a început cu strângerea corturilor, și adunarea boarfelor. Din păcate micul dejun a fost foarte, foarte mic, aproape invizibil. Dar cum aseară ne-am ghiftuit târziu în noapte, parcă nu ne era cine știe ce foame.

Când totul a fost gata, ne-am înșirat toate bagajele pe podul Cernișoarei, la câțiva zeci de metri de Izvoarele Cernei. Ne aflam în fața celui mai mare izbuc din țară al cărui debit minim este de 3 metri cubi pe secundă! Pentru cei ce n-au fost pe acolo și nici n-au de gând să ajungă, dar și pentru cei ce au fost sau au de gând să ajungă dar n-au chef să-și bată capul să se documenteze cât de cât decent, iată câteva precizări utile:

Cerna izvorăște dintr-un morman de bolovani, scurgându-se repede spre întâlnirea cu Cernișoara, care în locul cu pricina are deja experiența a vreo zece kilometri, apele fiindu-i îmbogățite de zeci de afluenți naturali, la care se adaugă de ceva vreme apele Motrului, aduse printr-un tunel de vreo 15 km ce traversează muntele, parte a sistemului hidroenergetic Cerna-Motru-Tismana.

Legenda spune că în vremuri nu prea îndepărtate, pe când turcii și haiducii făceau legea în astă parte de lume, ori unii ori alții, simțindu-se în pericol, au ascuns o comoară uriașă într-o peșteră din care curgea apă Cernei. Pentru ca nimeni să nu găsească respectiva comoară, cei ce au ascuns-o au aruncat peștera în aer, astfel încât tavanul ei s-a prăbușit, astupând intrarea pentru totdeauna. Din când în când, în nopțile cu lună nouă, dintre bolovani din care izvorăște Cerna, apare câte un bănuț de aur pe care apa îl gonește iute spre Dunărea cea măreață...

Cerna este fără îndoială cel mai grăbit rău din lume. E grăbită să-și pună puterea dobândită în străfundurile muntelui în slujba omului. Dovadă este generatorul de curent aflat la mai puțin de douăzeci de metri de izbuc, generator care alimentează Cantonul lui nea Sarcină. Se pare însă că la acest sfârșit de săptămână generatorul nu a funcționat pentru că jghebul pe care trebuia să treacă curentul de apă era închis. Oare cum s-or fi simțit tovarășii privind spre becurile stinse atârinate din tavanul camerelor, lăsând lămpilor de petrol misiunea de a-i călăuzi în plină "epocă a luminii"?

Scriu de lup și... nea Sarcină vine spre noi... Îi ia pe Doru și pe Giuca lângă el și cât se poate de discret scoate o pită mare de sub haina lui verde de pădurar și i-o dă lui Giuca, care la rândul său o dosește într-o pungă. Mulțam, ești un domn adevărat, nea Sarcină! Să-ți dea Dumnezeu sănătate veșnică!

Ironia soartei... aseară am înfulecat mâncarea „animalelor”, da' n-am avut pită; azi avem pită, da' n-avem mâncare... Măcar avem o rezervă strategică de pită, în cazul în care criza se adâncește, deși eu folosesc acest termen numai pentru anumite lichide păstrate în

sticle de vin, țuică, bere...

Timpul trecea greu. Sosise ora prânzului și zumzetul albinelor întârzia să se facă auzit. Ne întrebam ce-i de făcut: să așteptăm, s-o luăm pe șoseaua de contur a lacului sau spre Obârșia Cloșani. În cele din urmă am hotărât să așteptăm. Până la urmă tot va veni camionul ce m-a trezit azi dimineață!

Într-adevăr, dinspre intrarea în valea cea largă a Cernișoarei se vede camionul încărcat cu zeci de bușteni uriași. Se apropia încet, dându-ne prilejul de a ne întreba unde vom sta pe camionul acela, cu bagaje cu tot.

Ajuns pe pod, camionul a oprit, șoferul a sărit sprinten din cabină îndemnându-ne să urcăm repede că n-are timp de așteptat. Am găsit un loc destul de bun pentru toate bagajele pe care le-am asigurat cu cordelina, pe fele le-am înghesuit în cabină, alături de șofer, iar noi ne-am cocoțat pe bușteni, căutându-ne poziții cât mai confortabile și stabile. În câteva minute Cantonul de la Izvoarele Cernei a dispărut din câmpul nostru vizual.

Rămâi cu bine, nea Sarcină!

Soseau de contur înconjoară lacul de acumulare Ivanu (botezat după unul din afluenții cu... influență ai Cernei), urmând conștiincioasă toate mendrele muntelui, adăugând ocoluri de zeci de kilometri în schimbul unui pod care nu s-a mai construit... Cât de lung o fi drumul, numai Ăl-de-Sus știe, poate. Eu am tot întrebat și am primit răspunsuri între 30 și 50 de kilometri. Personal sunt convins că pe acolo se găsește răspunsul corect.

Din când în când se zărește barajul de arocamente, responsabil de existența lacului pe care îl înconjurăm. Este construit după același principiu ca și cel de pe Râul Mare, pe care l-am întâlnit în prima zi a excursiei noastre, traversându-l cu mașina. Acesta era însă gata, ridicat la vreo sută de metri deasupra văii prin care Cerna își continuă curgerea vijelioasă spre întâlnirea cu Dunărea.

După ce am trecut de baraj am văzut fosta colonie muncitorească aflată în paragină. Am trecut în viteză de cantină, brutărie, cimitirul de utilaje abandonate după terminarea construcției. După câțiva kilometri, pe neașteptate camionul a tras pe dreapta, iar motorul a amuțit în mod straniu. Ce s-o fi întâmplat oare? Șoferul a coborât sprinten din cabină și ne-a anunțat:

- Aveți jumătate de oră să mergeți prin Cheile Corcoaiei. Da' nu întârziați mult că mă grăbesc și nu stau după voi!

Pauza ne-a prins tuturor foarte bine. Timp de aproape două ore, fetele stătuseră înghesuite în cabină iar noi ne-am tasat șezuturile fiind aruncați fără milă de pe un buștean pe altul. Așa că n-am mai știut cum să le mulțumim fetelor că l-au înduplecat pe șofer să facă popasul ăsta!

Cine vizitează Cheile Corcoaiei va fi cu siguranță de acord că așa ceva nici natura nu putea sculpta de una singură, fără ajutorul omului. Și omul acela fu Iovan Iorgovan însuși, care s-a bătut cu balaurul tăindu-i cu paloșul un cap după altul. Simțindu-și sfârșitul aproape, balaurul și-a încordat toți mușchii și a săpat în stânca neagră a muntelui un drum pe unde să scape de paloșul viteazului Iorgovan. Se vede până în zilele noastre că fiară a fost tare derutată, neștiind încotro s-o apuce. Ori poate a vrut să se ascundă de urmăritor,

că tare întortocheat drum și-a săpat... Cine știe ce-o fi fost în capul sărmanului balaur.

Rămas cu un singur cap, balaurul încearcă să negocieze un armistițiu cu viteazul braț de buzdugan:

*“Te rog de mă lasă
Și te du acasă.
Jur pe capul meu,
De mi-i omora,
Mort voi fi mai rău!”*

Dar viteazul nu se lasă înduplecat așa că în cele din urmă i-a tăiat și ultima ludaie, ocupându-se apoi de gagică care a provocat tot măcelul ăsta îngrozitor.

Scăpând de vigilență deja îndrăgostitului Iorgovan, ultima căpățână a balaurului s-a lăsat purtată de apele Cernei, până ce a ajuns în apele veșnic bătrânului Danubiu, târându-se apoi pe stânci în sus, până și-a găsit odihna veșnică într-o peșteră intrată în istoria locului sub numele “Gaura cu Muscă”. Da’ nici acolo nu s-a dat bătut: de atunci și până în zilele noastre, ultima căpățână a monstrului slobozește neîncetat muște columbace ce doboară caii și vitele așa cum consemnează cu talent poetul anonim:

*“Aici se-mpuțea,
Viermii se-nmulțea,
Muște slobozea
Și-n veci nu pierea.
Musca tot ieșea,
Mare rău făcea,
Căci caii mușca,
Boii otrăvea,
Plugurile oprea!”*

Amu, am io o bănuială care nu pot s-o țin numai pentru mine. Din cele douășpe capete avute, abia când a ajuns la ultimul s-a gândit balaurul să negocieze pace cu viteazul (da’ era prea târziu...). Și stau io așa și cuget: oare nu de la întâmplarea asta se trage vorba: “Dă-i Doamne Românului mintea cea de pe urmă!”?

Să nu uităm însă de Iovan Iorgovan, braț de buzdugan. Ultima dată l-am lăsat în compania fecioarei pe care a scăpat-o din ghearele balaurului. După ce-o țucat-o după datină, fata își dote seama că ei îs frați, fiind pruncii unui împărat de la scăpătat, pierduți de mama lor când trecură cu cocia pe-acolo, și i-a zis și voinicului crudul adevăr, înainte de a se întâmpla ceva mai rău... Ca orice basm ce-și respectă tipicul românesc, povestea se încheie cu un așteptat happy end:

“Și se-mbrățișau

*Și se sărutau
Ca și niște frați,
Frați adevărați.”*

Și-uite-așa, jumătatea de oră trecu pe lângă noi fără să băgăm de seamă. Când ne-am dat totuși seama că la întoarcere avem de parcurs aceeași distanță, am luat-o iute la picior să nu ne trezim abandonați într-un loc atât de periculos, în care până și ditai balaurul și-a găsit sfârșitul.

Din fericire, șoferul ne-a așteptat și nu a dat niciun semn de nemulțumire. În scurt timp ne-am reluat locurile avute înainte, iar camionul a luat-o din loc voinicește, de parcă și caii-putere s-au îndestulat cu energia emanată de măreția acestor locuri încărcate de legendă...

9. Glucide amare

Aici rămân dator, deocamdată...

10. Epilog

“Atențiune, atențiune! Trenul cursă de persoane numărul 1521 din direcția: Orșova, Băile Herculane, Caransebeș, Lugoj, Timișoara sosește la linia șase peron! Atenție la linia șase!”

Singurul cetățean ce se găsea în imensa sală de așteptare și-a închis repede laptopul și și-a îndreptat grăbit pașii spre peronul șase, privind în direcția din care urma să vină trenul. Cum nu se zărea nimic, a început să se plimbe de-a lungul peronului, dintr-un capăt într-altul, dar trenul întârzia să sosească. Din când în când își consultă ceasul, apoi continuă patrularea, din ce în ce mai neliniștit. Ar fi întrebat pe cineva de ce întârzie trenul, dar peronul era pustiu...

- Ce tren așteptați, domule? auzi o voce în spatele său.
- S-a întors și a zărit un bătrân feroviar, care nu se știe de unde apăruse așa dintr-odată.
- Trenul care vine de la Herculane, aștept să vină Grupirul. Trebuia să sosească la linia șase peron, răspunse omul cu laptopul.
- Trenul pe care-l așteptați dumneavoastră a sosit de mult, domnule. A sosit în urmă cu peste douăzecișidoi de ani.
- A sosit deci... Vă mulțumesc că mi-ați spus, altfel aș fi așteptat degeaba... dar spuneți vă rog, au sosit toți din Grupir?
- Nu, domnule, din păcate nu au sosit toți...
- Doamne! Cum așa?
- Ute, redegista, nu a mai urcat în acel tren. De la Herculane a plecat spre București

să se întâlnească cu părinții ei.

- Dar ceilalți au ajuns cu toții?
- Nu, domnule, din păcate nu.
- Dar ce s-a mai întâmplat?
- Recășenii au coborât la Recaș, normal. Deci Lenuța și Horsti, Mirela și Nicu, Giuca și Sorin au coborât la Recaș, n-au mai ajuns aici.
- Sorin? Care Sorin?
- Chelnerul, firește!
- Dar ceilalți au ajuns cu toții?
- Din păcate nu, domnule!
- Dar ce s-a mai întâmplat?
- Mișu a coborât la Brediceanu, la semnal.
- Dar ceilalți au ajuns cu toții?
- Da, restul au ajuns: Bibilica și Mircea, Gabriela și Doru, Anca și Olivu. Toți au ajuns cu bine și s-au dus pe la casele lor.
- Mulțumesc, domnule! Ați fost foarte amabil... Dar spuneți vă rog, ce s-a întâmplat cu demisia lui Olivu? Domnule... Domnule... unde sunteți?

Ultima întrebare a rămas fără răspuns. Bătrânul feroviar dispăruse la fel de misterios ca și atunci când a apărut... Peronul era pustiu... Nici omul cu laptopul nu se mai zărea... Atunci, oare cine o fi pus ultima întrebare?

Undeva într-o sală de așteptare un aurolac căra o geantă mare.

- Ce-ai în geantă? îl întreabă un confrate aurolac.
- Nu știu, răspunse primul cu sinceritate.
- De unde o ai? insistă cel de-al doilea.
- A uitat-o unul pe peronul șase. Omul acela cu părul roșcat care s-a plimbat toată noaptea prin gară⁴

4

Pentru cei care nu s-au prins: ăsta-i roșcatul care nu-mi dă pace de când cu „Povestea celor patru buletine”...